

ตอนที่ 1601 ซินเดอเรลล่า

“ช่วยฉันที อสูรกาเล็กสี”

ห่านเซ็นเห็นจึงจูงสีเงินและเป่าเอ๋อที่นั่งอยู่บนหลังของอสูรดวงดาวสมุทร
ไม่ได้รับผลอะไร ดังนั้นเขาจึงส่งเสียงเรียกมัน และในขณะเดียวกันเขาก็
หยุดใช้พลังของตัวเองต่อต้านแรงดูดและพุ่งลงไปในทะเลสาบแทน

ตูม!

น่าประหลาดใจที่น้ำเรืองแสงของทะเลสาบนั้นไม่เย็นเลยสักนิดเดียว มัน
อุ่นเหมือนกับน้ำพุร้อน ซึ่งเป็นอะไรที่สบายตัวมากๆ

แต่ทว่าแรงดูดอันรุนแรงนั้นไม่ได้ปล่อยให้ห่านเซ็นมีโอกาสดำริன்றมย์

ห่านเซ็นเริ่มใช้พลังของตัวเองอีกครั้ง เขาพยายามต่อต้านแรงดูดของ
ทะเลสาบ จากนั้นเขาก็จับตัวของสวี่มีและโยนขึ้นไปในอากาศ

อสูรดวงดาวสมุทรรับสวี่มีเอาไว้ด้วยหางของมันและวางเขาลงบนหลัง

หลังจากนั้นห่านเซ็นก็ดำน้ำราวกับมังกรและว่ายเข้าไปหาหินเฟิงกับจิงจี้
คู่ที่ยังคงจมลงไปเรื่อยๆ ก่อนที่จะโยนพวกเขาขึ้นจากน้ำทีละคนๆ

อสูรดวงดาวสมุทรบินไปรับพวกเขาด้วยหางของมัน

หลังจากนั้นห่านเซ็นก็พบสปิริตเซฟและโยนเธอขึ้นจากน้ำ แต่เมื่อห่านเซ็น
กำลังจะพาตัวเองขึ้นไปที่นั่น เขาก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างมาจับเท้าของเขา
เอาไว้พร้อมกับดึงเขาลงไป

ห่านเซ็นใช้พลังของแกนยืนเทพและวิญญาณอสูรราชามดกระหายเลือด
พร้อมๆกัน แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่สามารถต้านทานแรงดึงดูดอันรุนแรงได้

“เวรเอ๋ย! มันต้องมีอะไรบางอย่างอยู่ข้างล่างนั่นแน่ๆ!”

ห่านเซ็นตกตะลึง พลังของแกนยืนเทพและวิญญาณอสูรราชามดกระหาย
เลือดนั้นทำให้เขาแข็งแกร่งพอๆกับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดทุกๆไป หรือ
อาจจะแข็งแกร่งกว่าด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่สามารถต่อต้านแรง
ดึงดูดได้

ห่านเซ็นพยายามจะต่อต้านมัน แต่มันก็ไม่ได้ผลนัก เขาก็มั่วลงไปเพื่อจะ
ดูว่าอะไรที่ดึงเขาของเขาลงไป แต่สิ่งที่เขาเห็นก็มีเพียงแค่จุดแสงเล็กๆ
เท่านั้น นอกจากนั้นแล้วเขาก็ไม่เห็นอะไร

ห่านเซ็นรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างจับเท้าของเขาเอาไว้ ดังนั้นเขาจึงเรียกมิด
แยกมิดออกมาและพันใส่อะไรก็ตามที่ลือคอเท้าของเขาอยู่ แต่เขาก็ต้อง

ประหลาดใจเพราะถึงจะพ้นเข้าไปหลายครั้ง แต่แรงดึงดูดก็ยังไม่มีการทำอะไร
จะหยุด

ห่านเชินรู้สึกช็อคอย่างมาก มีดแยกมิตินั้นสามารถข้ามอนสเตอร์ขั้นสุด
ยอดได้อย่างง่ายดาย ดังนั้นถ้ามีอะไรบางอย่างมาลือคเท้าของเขาเอาไว้
จริง เขาก็ควรที่จะตัดมันออกได้อย่างง่ายดาย แต่ว่าเขากลับพ้นไม่ถูก
อะไรเลย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างดึงเท้าของเขา
อยู่ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกสับสน

แต่ห่านเชินไม่มีเวลามามัวคิดถึงเรื่องนั้น แรงดึงดูดนั้นรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ทำให้
ตอนนี้เขาถูกดึงลึกลงไปในทะเลสาบกว่า 1,000 ฟุตแล้ว

ห่านเชินไม่รู้ว่ามียะไรรออยู่ข้างล่างกันแน่ บางทีมันอาจจะเป็นปากขนาด
ใหญ่ที่รอกลืนกินเขาอยู่

ห่านเชินตัดสินใจใช้โหมดราชาสปีริตขั้นสุดยอด

แต่ทันใดนั้นห่านเซ็นก็รู้สึกว่พลังอะไรบางอย่างที่ล๊อคเท้าของเขายู่หายไป และเขาก็ไม่ได้รู้สึกถึงแรงดึงดูดอีกต่อไป ห่านเซ็นไม่มีเวลามาสงสัยว่แรงดึงดูดนั้นหายไปไหน เขาใช้โอกาสนี้รีบพุ่งขึ้นจากทะเลสาบอย่างรวดเร็วพร้อมกับปิดโหมตราชาสปิริตขั้นสุดย่อดก่อนที่โผล่พ้นผิวน้ำ เขาไม่ต้องการให้ส่วมีและคนอื่นได้เห็นร่างนั้น

“เกิดอะไรขึ้น? ทำไมมันถึงได้ใช้เวลาานกว่าที่เจ้าจะออกมา? เจ้าเห็นอะไรข้างล่างนั้นอย่างนั้นหรือ?” สปิริตเซฟถามห่านเซ็นด้วยความสงสัย

เนื่องจากห่านเซ็นช่วยพวกเขาทุกคน ดังนั้นพวกเขาจึงคิดว่าห่านเซ็นต้องมีพลังที่จะพาตัวเองออกมาได้ง่ายๆ

ห่านเซ็นยิ้ม “ฉันไม่ได้พบอะไร หลังจากที่ย้มนพวกเขาออกมาแล้ว มันมีอะไรบางอย่างมาล๊อคเท้าของฉันเอาไว้ แต่โชคดีที่ฉันจัดการกับมันและหนีออกมาได้”

เมื่อทุกคนได้ยินสิ่งที่ห่านเซ็นพูด พวกเขาก็มองลงไปเท้าของห่านเซ็น ไม่นานพวกเขาก็หันมามองห่านเซ็นด้วยสีหน้าแปลกๆ

“ห่านเซ็น ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่านายจะมีรสนิยมแปลกๆแบบนี้” จึงจู้จุ่มองห่านเซ็นด้วยความสับสน

“นายพูดเรื่องบ้าอะไรของนาย?” ห่านเซ็นงุนงง หลังจากนั้นเขาก็มองลงไปเท้าของตัวเอง และเขาก็ต้องประหลาดใจไม่ต่างกัน

มีรองเท้าจากไหนไม่รู้มาสวมอยู่ที่เท้าข้างหนึ่งของเขาซึ่งห่านเซ็นมั่นใจว่ามันไม่ใช่รองเท้าของเขาแน่

ในตอนที่ห่านเซ็นเดินทางมาที่ทะเลทรายเพลงสายลมนั้น เขาสวมใส่ชุดเกราะวิญญูณอสูร ดังนั้นเขาจึงไม่ได้สวมใส่รองเท้าอื่นมา

นอกจากนั้นแล้วเขายังคงสวมชุดเกราะนั้นอยู่ ซึ่งมันจะเป็นไปได้ยังไงกันที่
เขาจะสวมใส่รองเท้าอื่นอยู่

แต่ทว่าตอนนี้มีรองเท้าอยู่ที่เท้าข้างซ้ายของห่านเซ็นจริงๆ มันเป็นรองเท้า
ส้นสูงที่เป็นของผู้หญิง

รองเท้านั้นดูงดงามเทียบได้กับรองเท้าแบรอนด์เนมที่หรูหรา เมื่อห่านเซ็น
สวมใส่รองเท้านั้นอยู่ มันก็ทำให้เท้าที่ใหญ่ของห่านเซ็นดูเรียบเนียนขึ้นมา

“เชื่อฉันเถอะ นี่ไม่ใช่รองเท้าของฉันจริงๆ ฉันไม่ใช่ซินเดอเรลล่า ฉันจะสวม
รองเท้าแบบนี้ไปทำไม?” ห่านเซ็นพูด ขณะที่ยกเท้าของตัวเองขึ้นมาเพื่อ
จะดึงมันออก

แต่ทว่ารองเท้าดูเหมือนจะติดกับเท้าของเขาและไม่สามารถดึงออกมาได้

“นี่นายยังพยายามจะปฏิเสธอีกหรือว่านี่ไม่ใช่รองเท้าของนาย? ถ้ามันไม่ใช่รองเท้าของนายแล้วมันจะพอดีกับขนาดเท้าของนายแบบนี้ได้อย่างไร? อย่าปฏิเสธอีกเลย ชินเดอเรลล่ากลับไปแต่งงานกับเจ้าชายซะ” จิงจี้พูด

“ชินเดอเรลล่าบ้าอะไร ถึงแม้ฉันจะเป็นตัวละครในเทพนิยายจริง ฉันก็ควรจะเป็นเจ้าชายถึงจะถูก” หานเซินไฉ่มีดแยกมิติแทงใส่รองเท้าคริสตัล

หลังจากเสียงปะทะกัน มีดแยกมิติของหานเซินไฉ่ก็แดงกลับมาโดยที่ไม่ได้ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ที่รองเท้าคริสตัลเลยแม้แต่หยด

ทุกคนซ็อกที่เห็นแบบนั้น หลินเฟิงและจิงจี้เคยเห็นหานเซินไฉ่ฆ่าปีศาจกระดูกโลหิตด้วยมีดแยกมิติเล่มนี้มาแล้ว มันเป็นมีดดาบที่สามารถตัดมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดขาดครึ่งได้อย่างง่ายดาย

แต่ทว่ามันกลับทำอะไรรองเท้าคริสตัลนี้ไม่ได้เลย ซึ่งเป็นอะไรที่น่าตกใจมาก ตอนนี้อยู่ที่ลิฟต์และคนอื่นๆดูกังวลขึ้นมา

“เท้าของนายเป็นยังไงบ้าง? นายรู้สึกผิดปกติตรงไหนหรือเปล่า?” หลินเฟิงถาม ขณะที่จ้องไปที่รองเท้าคริสตัล

“ฉันรู้สึกผิดปกติทุกตรงเลยตอนนี้” หานเซินพูด เขาไม่ได้เจ็บปวดตรงไหน เขาแค่อารมณ์เสียเท่านั้น

ตอนที่เท้าข้างซ้ายของเขามีรองเท้าส้นสูงที่ทำจากคริสตัลอยู่ แต่ถึงอย่างนั้นเท้าของเขาก็ยังปกติดี เขาไม่ได้รู้สึกกว่าตัวเองใส่รองเท้าอยู่ด้วยซ้ำ ไม่อย่างนั้นเขาก็คงจะรู้สึกตัวถึงมันก่อนหน้านี้แล้ว

หานเซินคิดถึงเกี่ยวกับมันและพูดออกมา “หรือว่ารองเท้าคริสตัลนี้คือสิ่งที่ดึงดูดฉันลงไปใต้น้ำ?”

ตอนที่ 1602 ผลไม้ทั้งสาม

ห่านเซ็นพยายามลองหลายวิธี แต่เขาก็ไม่สามารถถอดรองเท้าคริสต์ล่อ
ออกได้ รองเท้านั้นดูเหมือนจะติดกับเขาอย่างถาวร เขาไม่สามารถทำให้
มันขยับได้ด้วยซ้ำ

หลังจากผ่านไปสักพัก หนูทะเลทรายก็สามารถข้ามทะเลสาบเรืองแสงไป
จนถึงเกาะได้สำเร็จ

เกาะนั้นมีพื้นที่แค่ 1,000 ตารางฟุตเท่านั้น และที่ใจกลางของเกาะก็มี
ต้นไม้ต้นหนึ่งตั้งอยู่

ต้นไม้ต้นนั้นไม่สูงมากเท่าไหร่นัก และมันก็ดูเหมือนกับต้นแพร์ธรรมดาๆ
ถึงแม้ความจริงแล้วมันจะสูงเพียงแค่ประมาณ 10 ฟุตก็ตาม แต่มันก็มี
ผลไม้ 3 ลูกห้อยอยู่บนต้น

ลูกแพร์ลูกหนึ่งมีสีเขียว ลูกหนึ่งมีสีแดงและอีกลูกมีสีเหลือง ซึ่งมันเป็นอะไรที่แปลกมากที่แต่ละลูกมีสีที่แตกต่างกัน

ถ้าลูกแพร์สีเขียวยังไม่สุก แล้วลูกแพร์สีแดงหรือสีเหลืองกันแน่ที่สุกแล้ว?

“พวกเราไปที่เกาะนั้นกันก่อนเถอะ” เมื่อหานเซ็นเห็นว่าไม่สามารถถอดรองเท้าคริสต์ลได้ ดังนั้นเขาจึงสั่งให้อสูรดวงดาวสมุทรพาทุกคนไปที่เกาะก่อน

หานเซ็นไม่ได้กังวลอะไร เนื่องจากการเข้าสู่โหมตราชาสปีริตขั้นสุดยอดเยี่ยม ผลกับรองเท้าคริสต์ลนี้ ดังนั้นเขาก็่น่าที่จะจัดการกับมันที่หลังได้ และถึงแม้จะไม่มีวิธีไหนได้ผลจริงๆ เขาก็แค่ตัดขาของตัวเองก็พอ! ด้วยความแข็งแกร่งทางกายภาพของหานเซ็น บวกกับพลังในการรักษาของจิ้งจอกสีเงิน ขาของเขาก็สามารถงอกกลับมาใหม่ได้

แต่ก่อนที่อสุรดวงดาวสมุทรจะบินไปถึงเกาะ มันก็สายเกินไปแล้ว หนุ
ทะเลทรายที่รอดชีวิตไปจนถึงเกาะนั้นได้ปีนขึ้นไปบนต้นไม้และกัดลูกแพร์
สีเหลืองเข้าไป

ลูกแพร์ไม่ได้มีขนาดใหญ่ ขนาดของมันพอๆกับกำปั้นเท่านั้น ดังนั้นเมื่อ
หนุทะเลทรายกัดมันเข้าไป ผลแพร์เกือบครึ่งลูกก็หายไปในลำคอของหนุ
ทะเลทราย

หนุทะเลทรายต้องการมากกว่านั้น แต่ก่อนที่มันจะได้กัดอีกคำร่างกาย
ของมันก็แข็งทื่อเหมือนกับก้อนหินและร่วงลงมาจากต้นไม้

ห่านเขินและคนอื่นซัดกับสิ่งที่เห็น พวกเขาไม่กล้าเข้าไปใกล้หลังจากที่
ได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับหนุทะเลทราย

หลังจากนั้นก็มีแสงสีเหลืองส่องสว่างออกมาจากร่างกายของหนูที่ร่วงลงมาที่พื้น ขนของมันที่ตอนแรกเป็นสีดำถูกย้อมกลายเป็นสีเหลืองทำให้มันดูเหมือนกับรูปปั้นทองคำ

แสงสีทองที่ส่องสว่างออกมาจากร่างกายของหนูทะเลทรายนั้นเข้มและบริสุทธิ์ขึ้นเรื่อยๆ แต่ทว่าพลังชีวิตของหนูทะเลทรายกลับค่อยๆ อ่อนลง

หลังจากผ่านไปไม่นานหนูทะเลทรายก็ตายและแสงสีทองก็ดับลง มันกลายเป็นรูปปั้นทองคำที่ไร้การเคลื่อนไหว

ห่านเขินและคนอื่นมองหน้ากัน ในตอนนี้ยังไม่มีใครก้าวออกไปข้างหน้า ซึ่งแม้แต่สัตว์มีที่กระหายผลไม้นั้นอย่างมากที่สุดก็ไม่กล้าสัมผัสมันแล้ว

“ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่ผลไม้ทุกลูกที่จะมีประโยชน์ ราชาหนูอาจจะแค่โชคดีได้กินผลไม้ที่มีประโยชน์เข้าไป และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมมัน

แข็งแกร่งขึ้นมา” สวีมีพูดขณะที่มองไปที่ลูกแพร์ 2 ลูกครึ่งที่เหลืออยู่บน
ต้นไม้

“มีใครพอจะบอกได้ว่าผลไม้ลูกไหนดี ลูกไหนไม่ดี?” หลินเฟิงหันไปมองทุก
คน

“เธอน่าจะรู้เกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ไม่ใช่หรือ?”

หานเซ็นหันไปถามสปิริตเซฟ เนื่องจากเขาไม่สามารถบอกถึงความ
แตกต่างระหว่างผลไม้ทั้ง 3 ลูกได้

ผลไม้แต่ละลูกนั้นดูปกติดีและไม่ได้มีอะไรผิดปกติสังเกต นอกจากสีของมัน
แล้วหานเซ็นก็ไม่สามารถบอกความแตกต่างอย่างอื่นได้

สปิริตเซฟส่ายหัวและพูด “ข้าไม่เคยเห็นผลไม้แบบนี้มาก่อน จากมุมมอง
ของข้า มันคงจะไม่มีอะไรผิดปกติเกี่ยวกับผลไม้พวกนี้ แต่ข้าไม่รู้ว่าทำไม
หนูทะเลทรายถึงได้มีปฏิกิริยาแบบนี้หลังจากที่กินมันเข้าไป”

สปีริตเซฟนั้นไม่สามารถบอกได้ ถึงแม้เธอจะมีประสบการณ์ด้านการ
ทำอาหารก็ตาม หลินเฟิงและจิงจื๋อเองก็ไม่วู้เช่นเดียวกันว่าผลไม้ลูกไหน
กันแน่ที่ปลอดภัย

สมบัติล้ำค่ามาอยู่ตรงหน้าพวกเขาแล้ว แต่ไม่มีใครกล้าเข้าไปเด็ดมันลง
มา

หานเซินเดินไปรอบๆ เกาะเพื่อจะหาอะไรบางอย่างที่อาจจะช่วยได้ เขา
ยังคงสวมรองเท้าคริสต์ที่เท้าซ้าย เขาไม่ได้รู้สึกอะไรในตอนที่อยู่ในน้ำ
แต่ตอนนี้เมื่อมาเดินอยู่บนพื้น เขาก็รู้สึกถึงความไม่สมดุลระหว่างเท้าทั้ง 2
ข้าง ถึงแม้มันจะไม่ได้มีผลต่อเขามากนัก แต่เขาก็ตกยังรู้สึกแปลกๆ อยู่ดีที่
ต้องเดินทั้งๆ แบบนั้น

หลินเฟิงและจิงจื๋อเองก็คิดเหมือนกับหานเซิน พวกเขาเดินสำรวจรอบๆ
เกาะเช่นเดียวกัน หลังจากนั้นพวกเขาก็พบอะไรบางอย่าง

เมื่อพวกเขาเดินไปที่อีกด้านหนึ่งของต้นไม้ พวกเขาก็ได้เห็นตัวอักษรที่อยู่บนลำต้นของต้นไม้ มันเป็นตัวอักษรของภาษาโบราณของมนุษย์

“ถ้ามันไม่มีความเศร้าโศกจากการพลัดพราก ฉันก็ไม่เชื่อว่าผู้คนบนโลกจะมีผมสีขาว”

หลินเฟิงอ่านประโยคนั้นออกมา ดูเหมือนว่าเขาจะเรียนภาษาโบราณของมนุษย์มาเช่นเดียวกัน

“ดูเหมือนว่ามันจะถูกสลักเอาไว้ที่นี่เมื่อนานมาแล้ว แต่โชคร้ายที่พวกเราไม่รู้ถึงวัฏจักรการเติบโตของต้นไม้ต้นนี้ ดังนั้นพวกเราจึงบอกไม่ได้ว่ามันถูกสลักเอาไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่” จิงจื๋อขมวดคิ้ว

“ถึงเทพคนไหนกันที่สลักตัวอักษรพวกนี้เอาไว้? เขาได้กินผลไม้เข้าไปหรือเปล่า?” หลินเฟิงสงสัย

ทั้งหลินเฟิงและจิงจี้ผู้นั้นสันนิษฐานว่าตัวอักษรพวกนี้ถูกทิ้งเอาไว้โดยกึ่งเทพที่เป็นมนุษย์ ซึ่งหานเซินเองก็คิดเกี่ยวกับความเป็นไปได้นั้นเช่นกัน แต่เขาไม่ได้แน่ใจเหมือนกับคนอื่นๆ

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา หานเซินค้นพบว่าไม่ใช่แค่มนุษย์เท่านั้นที่ใช้ภาษาโบราณของมนุษย์

“คนที่ทิ้งตัวอักษรพวกนี้เอาไว้จะต้องเป็นผู้หญิงแน่” จู่ๆสปิริตเซฟก็พูดขึ้นมา

“ทำไมเธอถึงคิดแบบนั้น?” หานเซินหันไปถาม เขาไม่รู้ว่าทำไมเธอถึงสรุปออกมาแบบนี้

การเติบโตของต้นไม้ทำให้ตัวอักษรที่ถูกสลักเอาไว้เปลี่ยนแปลงเล็กน้อย ถึงแม้มันจะเห็นลายมือและความประณีตของตัวอักษรได้ก็ตาม แต่มันก็ยังยากที่จะบอกได้ว่าถูกเขียนโดยผู้ชายหรือผู้หญิง

“สัญญาตญาณของผู้หญิง” สปริตเซฟพูด

ห่านเซ็นไม่รู้ว่าจะตอบกลับไปอย่างไรดี สัญญาตญาณของผู้หญิงไม่ใช่สิ่งที่แม่นยำหรือไวใจได้เลยสักนิด นอกจากนั้นสปิริตเซฟก็ไม่ใช่มนุษย์ผู้หญิง แต่เป็นสปิริตผู้หญิง

แต่ไม่ว่าใครจะเป็นคนสลักตัวอักษรพวกนี้ไว้ก็ตาม มันก็เป็นอะไรที่ไร้ประโยชน์ ห่านเซ็นและคนอื่นๆ เริ่มสำรวจเกาะอย่างละเอียดอีกครั้ง แต่พวกเขาก็ไม่เจออะไรอย่างอื่น

ขณะที่ทุกคนกำลังใช้ความคิดอยู่นั้น เป้าเอ๋อก็ปีนขึ้นไปบนต้นไม้และกัดผลไม้สีเขียวเข้าไปคำหนึ่ง

ห่านเซ็นรู้สึกช็อคกับสิ่งที่เห็น เขารู้ว่าเป้าเอ๋อ นั้นไม่ธรรมดา แต่เขาก็ยังกังวลอยู่ดีเพราะยังงั้นซะพวกเขาก็แทบจะไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับผลไม้มพวกนี้

เลย ดังนั้นไม่มีใครบอกได้ว่าเป่าเอ๋อจะปลอดภัยหลังจากการกินผลไม้พวกนั้น

เป่าเอ๋อเลียริมฝีปากของตัวเองหลังจากที่กินลูกแพร์สีเขียวจนหมด มันดูเหมือนว่าเธอยังคงต้องการกินอีก แต่ทว่าแสงสีเขียวเริ่มส่องสว่างออกมาจากร่างกายของเธอ เธอร่วงลงจากต้นไม้ซึ่งทำให้ห่านเขินตื่นตระหนกทันที

ตอนที่ 1603 เจียดตาย

ห่านเซ็นรีบวิ่งเข้าไปรับเป่าเอ๋อเอาไว้ ตอนนี้ร่างกายของเป่าเอ๋อดูเย็น
ผิดปกติ

ร่างกายอันอ่อนนุ่มของเป่าเอ๋อเริ่มแข็งเหมือนกับท่อนไม้ มันไม่ใช่แค่ความ
อ่อนนุ่มของผิวเท่านั้น ร่างกายของเธอกำลังกลายเป็นท่อนไม้จริงๆ

“เป่าเอ๋อ!” ห่านเซ็นกังวลมาก เขาตะโกนซ้ำหลายครั้ง แต่เป่าเอ๋อก็ไม่ได้
ตอบกลับมา แสงสีเขียวที่ออกมาจากร่างกายของเธอเข้มเรื่อยๆ ขณะที่
พลังชีวิตของเป่าเอ๋อก็เริ่มอ่อนลง

ห่านเซ็นเริ่มร้อนรนไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี เป่าเอ๋ออยู่กับเขามาเป็นเวลานาน
และเธอก็เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเขาไปแล้ว แม้แต่เสียงหัวเราะที่เป็นลูก
จริงๆ ของเขายังไม่ได้อยู่กับเขานานเท่ากับเป่าเอ๋อ เธอจึงเป็นเหมือนกับลูก
สาวจริงๆ ของเขา

ตอนนี้เมื่อมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นกับเป่าเอ๋อ ถึงจะเป็นคนที่แข็งแกร่ง
อย่างหानเซ็นก็รู้สึกกังวลจนทำอะไรไม่ถูก

เมื่อจิ้งจอกสีเงินเห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้น มันก็ซื้ดใส่เป่าเอ๋อด้วยสายฟ้าสีเงิน
ของมัน สายฟ้าหลังไหลเข้าไปในร่างกายของเป่าเอ๋อ ไม่นานพลังชีวิตของ
เธอก็เริ่มกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง

แต่ทว่ามันก็แค่แปบเดียวเท่านั้น หลังจากนั้นพลังชีวิตของเธอก็เริ่มลดลง
อีกครั้ง

“จิ้งจอกสีเงิน ช่วยชีวิตเป่าเอ๋อที!” หานเซ็นตะโกนบอกจิ้งจอกสีเงินที่อยู่
ข้างๆ

จิ้งจอกสีเงินได้วิ่งมาอยู่ข้างๆเป่าเอ๋อเรียบร้อยแล้ว เมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น มัน
กลายร่างเป็นจิ้งจอกสายฟ้าสีเทาและปล่อยสายฟ้าสีเงินที่ทรงพลังใส่

เป่าเอ๋อ แต่ทว่าพลังในการรักษาของมันก็ได้แค่ชะลอความเร็วในการ
ลดลงของพลังชีวิตเท่านั้น

หานเซ็นจำลองพลังของจิ้งจอกสีเงินและปล่อยพลังสายฟ้าใส่เป่าเอ๋อ
เช่นเดียวกัน แต่พลังของเขาอ่อนแอกว่าของจิ้งจอกสีเงินมาก ดังนั้นมัน
แทบจะไม่ได้ช่วยอะไร แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังดีกว่าไม่ได้ทำอะไร

พลังชีวิตของเป่าเอ๋อยังคงลดลงเรื่อยๆ หลังจากผ่านไปครึ่งชั่วโมง พลัง
ชีวิตของเป่าเอ๋อก็ดูอ่อนลงราวกับว่าสามารถดับได้ทุกเมื่อ

จิ้งจอกสีเงินดูมีท่าทีแปลกๆ มันหันมามองหานเซ็นที่ราวกับว่ามันกำลัง
ตัดสินใจอะไรบางอย่างอยู่ หลังจากนั้นมันก็คายลูกคริสตัลที่ห่อหุ้มด้วย
สายฟ้าสีเงินออกมา

หลังจากที่จิ้งจอกสีเงินคายลูกคริสตัลออกมาแล้ว ลูกคริสตัลก็ลอยไปที่
หน้าผากของเปาเอ๋อ ไม่นานพลังสายฟ้าที่รุนแรงก็หลังไหลออกมาจากลูก
คริสตัลและเข้าไปในร่างกายของเปาเอ๋อ

หลังจากที่คายลูกคริสตัลออกมา จิ้งจอกสีเงินก็หยุดใช้ร่างจิ้งจอกสายฟ้า
สืบหางของมัน

พลังสายฟ้าหลังไหลออกมาจากลูกคริสตัลและช่วยชีวิตของเปาเอ๋อเอาไว้
แต่ทว่ายิ่งปล่อยสายฟ้าออกมาเท่าไร ลูกคริสตัลก็เล็กลงเรื่อยๆ มันดู
เหมือนว่าพลังสายฟ้าของลูกคริสตัลมีจำกัด

ลูกคริสตัลค่อยๆหดเล็กลงเรื่อยๆ จากตอนแรกที่มีขนาดเท่ากับกำปั้น
ผู้ใหญ่จนตอนนี้เหลือแค่มือเด็กเท่านั้น แต่ในที่สุดแสงสีเขียวที่ห่อหุ้มเปา
เอ๋อก็ดับลง

ร่างกายที่แข็งทื่อของเป่าเอ๋อค่อยๆฟื้นตัว และหลังจากที่ผ่านไปสักพัก ร่างกายของเธอก็กลับมานุ่มนวลอีกครั้ง เธอยืดร่างกายของตัวเองราวกับว่า เธอเพิ่งจะตื่นขึ้นจากการหลับใหลอันยาวนาน

“หยุดกินอะไรไปมั่วๆสักที! ไม่อย่างนั้นพ่อจะไม่พาออกมาอีกแล้ว!”

หานเซ็นตรวจสอบร่างกายของเป่าเอ๋อ และหลังจากที่แน่ใจว่าเธอฟื้นตัวแล้ว เขาก็ตำหนิเธออย่างแรง

เป่าเอ๋อก้มหน้าและไม่กล้าพูดอะไรออกมา หานเซ็นหยุดพูดกับเธอและเดินไปหาจิ้งจอกสีเงิน เขาลูบหัวของมันเบาๆ ดูเหมือนว่าลูกคริสตัลนั้นจะเป็นอะไรที่สำคัญกับจิ้งจอกสีเงินมากๆ ในตอนที่จิ้งจอกสีเงินรับมันกลับไป หานเซ็นก็รู้สึกได้ว่าพลังชีวิตของจิ้งจอกสีเงินต่ำลงไปมาก มันเกือบจะอยู่ในระดับเดียวกับพวกหนูทะเลทรายธรรมดาๆ

ห่านเชื่ารู้สึกแย่มากๆ ขณะที่อู๋มจิ้งจอกสีเงินขึ้นมาในอ้อมแขน จิ้งจอกเงิน
นั้นติดตามเขามานานกว่าเป่าเอ๋อ ดังนั้นเขาก็รักมันไม่ได้น้อยไปกว่าเป่า
เอ๋อ

โชคดีที่ทั้งเป่าเอ๋อและจิ้งจอกสีเงินนั้นปลอดภัย

หลินเฟิงและคนอื่นๆก็รู้สึกโล่งใจเช่นเดียวกัน เมื่อเห็นเป่าเอ๋อและจิ้งจอกสี
เงินปลอดภัยดี

จิ้งจอกมองดูผลไม้ที่เหลือและพูด “ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่าผลไม้บนต้นไม้
อาจจะมีพลังของธาตุทั้ง 5 ทอง ไม้ น้ำ ไฟและดิน หนูทะเลทรายนั้นเป็น
ธาตุดิน ดังนั้นราชาหนูทะเลทรายจึงกินผลไม้ที่เป็นธาตุดินเข้าไปได้ หนู
ทะเลทรายตัวเมื่อครู่นี้กินผลไม้ธาตุทองเข้าไป ซึ่งไม่ใช่ธาตุของมัน ดังนั้น
มันจึงกลายเป็นทองคำ ส่วนเป่าเอ๋อคงจะกินผลไม้ธาตุไม้เข้าไป ดังนั้น
ผลไม้ที่เหลือก็คงจะเป็นผลไม้ธาตุไฟ ถ้าผลไม้พวกนี้ตรงตามธาตุทั้ง 5
จริงๆ อีกธาตุหนึ่งคงจะถูกกินไปโดยคนที่ทั้งตัวอักษรไว้บนต้นไม้”

“มันก็ฟังดูสมเหตุสมผลดี” หลินเฟิงเห็นด้วยกับสิ่งที่จิ้งจี่อยู่พูด

“ถ้าผลไม้ลูกที่เหลือเป็นธาตุไฟจริงๆ มันก็จะมีประโยชน์กับคนที่ธาตุไฟเท่านั้น ในหมู่พวกเรามีคนที่เป็นธาตุไฟด้วยหรือ?” หานเซินพูด

ทุกคนมองหน้ากัน หลังจากนั้นสปีริตเซฟก็พูดขึ้นมา “ถ้าไม่มีใครเอาอย่างนั้นข้าขอผลไม้ลูกสุดท้ายนี้”

“เธอมีธาตุไฟอย่างนั้นหรือ?” หานเซินไม่รู้ว่าเธอธาตุอะไร ถึงแม้ความสามารถของเธอจะใช้ไฟอยู่บ้าง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่น่าจะใช้สปีริตธาตุไฟ

สปีริตเซฟส่ายหัว “ไม่ใช่อย่างนั้น ข้าไม่ได้คิดจะกินมันด้วยตัวเอง ถ้าที่จิ้งจี่อยู่พูดเป็นความจริง ผลไม้ลูกนี้ก็น่าจะเป็นวัตถุดิบระดับขั้นสุดยอด ข้าจึง

อยากจะลองนำมันมาทำเป็นอาหาร และถ้าทำสำเร็จ บางทีข้าจะพัฒนาไปเป็นขั้นสุดยอดได้”

ห่านเซ็นไม่ได้คัดค้านอะไร

หลินเฟิงและคนอื่นๆก็ไม่ได้คัดค้านอะไรเช่นกัน ในหมู่พวกเขาไม่มีใครที่เป็นธาตุไฟ นอกจากนั้นที่พวกเขามาถึงที่นี่ได้ก็เพราะการช่วยเหลือของห่านเซ็น ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ต้องการส่วนแบ่งอะไร

เมื่อสปริตเซฟเห็นว่าไม่มีใครคัดค้าน เธอก็เรียกมิดและหม้อออกมา หลังจากนั้นเธอก็ไปเด็ดลูกแพร์สีแดงกับสีเหลืองที่เหลือครึ่งลูกลงมาและใส่มันลงไป ในหม้อ

“ข้าจะแบ่งให้กับพวกเจ้าหลังจากที่ทำสำเร็จแล้ว” สปริตเซฟพูดอย่าง ตื่นเต้น

พวกเขาไม่ได้อยู่รอจนกระทั่งมันเสร็จ หานเซ็นอุม่จึงจอกสีเงินขึ้นมาและ
ขึ้นไปบนหลังของอสูรดวงดาวสมุทรพร้อมกับคนอื่นๆ

เส้นทางที่พวกเขาเข้ามานั้นซับซ้อนเกินไป ดังนั้นอสูรดวงดาวสมุทรจึงพุ่ง
ตรงขึ้นไปจนถึงพื้นดินด้านบน

หลังจากที่มองไปรอบๆ หานเซ็นก็รู้สึกตัวว่าพวกเขายังคงอยู่ในทะเลทราย
เพลงสายลมอยู่ เขาต้องการจะถามหลินเฟิงว่าตอนนี้อยู่ที่ไหนแล้วเพราะ
เขาต้องการที่จะกลับไปเมืองก่อนที่ทำอะไรอย่างอื่น

หานเซ็นยังคงสวมรองเท้าคริสต์ลอยู่ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกรำคาญมาก หาน
เซ็นต้องการจะหาที่ที่ไม่มีใครอยู่และเอารองเท้าคริสต์ลออก

แต่ทว่าในขณะที่หานเซ็นลงจากหลังอสูรดวงดาวสมุทร เท้าข้างซ้ายของ
เขาก็ดึงตัวเองออกไปข้างหน้า

ตอนที่ 1604 หยุดไม่ได้

ห่านเซ็นพุ่งออกไปข้างหน้าเหมือนกับลูกธนู เขารวดเร็วอย่างไม่น่าเชื่อในชั่วพริบตาเขาก็ไปไกลจากหลินเฟิงและคนอื่นๆแล้ว

ตอนนี้มันเหมือนกับว่าหาไม่ได้เป็นของห่านเซ็นอีกต่อไปแล้ว ขาของเขาพุ่งไปข้างหน้าอย่างบ้าคลั่งและดึงร่างกายของเขาไปด้วย ไม่ว่าห่านเซ็นจะพยายามควบคุมตัวเองยังไง เขาก็ไม่สามารถชะลอความเร็วหรือเปลี่ยนทิศทางได้

มันดูเหมือนกับว่ารองเท้าคริสตัลนั้นมีจิตใจของตัวเอง

“บ้าเอ้ย! ดูเหมือนห่านเซ็นจะถูกควบคุมโดยรองเท้านั้น” เมื่อหลินเฟิงรู้สึกตัวถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เขาก็เริ่มวิ่งไล่ตามห่านเซ็นในทันที

อสูรดวงดาวสมุทรและคนอื่นก็วิ่งไล่ตามไปเช่นกัน แต่ทว่าห่านเซินนั้น รวดเร็วเกินไป ดังนั้นหลินเฟิงและคนอื่นๆจึงไม่สามารถตามเขาได้ทัน มีเพียงแค่อสูรดวงดาวสมุทรเท่านั้นที่พอจะไล่ตามห่านเซินทัน

อสูรดวงดาวสมุทรหันกลับไปหาสปีริตเซฟและคนอื่น หลังจากนั้นมันก็ ตัดสินใจให้คนอื่นๆขึ้นมาอยู่บนหลังของมัน ก่อนที่จะเร่งความเร็วไล่ตาม ห่านเซินไป

“ห่านเซิน เกิดอะไรขึ้น?!” หลินเฟิงตะโกน เขาต้องการจะรู้ว่าห่านเซิน ยังคงมีสติเป็นของตัวเองอยู่หรือไม่

“ฉันควบคุมขาของตัวเองไม่ได้ มันจะต้องเป็นเพราะไอ้ร่องเท้าบ้านี้แน่ๆ” ห่านเซินพูด

หลินเฟิงรู้สึกโล่งใจหลังจากที่ได้ยินคำตอบของห่านเซิน มันเป็นเรื่องดีที่ เขายังมีสติอยู่ ไม่อย่างนั้นมันคงจะเป็นปัญหามากกว่านี้แน่

“เวอร์ละ!” จิงจี้อุ้ตะโกนขึ้นมาด้วยสีหน้าที่ซีดเซียว

“เกิดอะไรขึ้น? เจ้ารู้หรือว่าร่องเท้าคริสต์ล้นนั้นมาจากที่ไหนกันแน่?” สวีมี
ถาม

“ฉันไม่รู้ว่าร่องเท้าคริสต์ล้นนั้นมาจากที่ไหน แต่ถ้าเขายังวิ่งต่อไปแบบนี้ล่ะก็
เขาจะเข้าไปในเนินทรายดูด” จิงจี้พูด

หลินเฟิงรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาเมื่อได้ยินชื่อนั้น

“พวกเราต้องหยุดหานเซ็น พวกเราจะปล่อยให้เขาเข้าไปในเนินทรายดูด
ไม่ได้!”

“เนนทรายดูดมีอะไรอย่างนั้นหรือ?” สวีมีถาม เขารู้ว่าทรายดูดธรรมดาไม่มีทางทำอะไรหานเงินได้อย่างแน่นอน ดังนั้นมันจะต้องมีอะไรบางอย่างในเนนทรายดูดที่ว่า หลินเฟิงและจิงจี้ได้ถึงได้หวาดกลัวแบบนี้

“ที่นั่นเป็นที่อยู่อาศัยของมังกรเขาคำซึ่งเป็นมอนสเตอร์ที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในทะเลทรายเพลงสายลม มอนสเตอร์ตัวไหนก็ตามที่เข้าไปในเนนทรายดูดโดยไม่ได้รับอนุญาตจะถูกมันฆ่าทั้งหมด พวกเราจึงคาดเดาว่ามันน่าจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก”

“ถ้าอย่างนั้นพวกนายจะรออะไรอยู่? รีบมาช่วยฉันเร็วเข้า!”

หานเซินตะโกนออกมา ในตอนนี้มันยังเร็วเกินไปที่เขาจะไปต่อสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก แต่เขาไม่สามารถควบคุมขาของตัวเองได้

“ข้าคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้” สวีมีพูด เขานำดาบของเขาออกมาและฟันออกไปข้างหน้า

พลังดาบของสวี่มีพุ่งผ่านหัวของหานขึ้นไปใส่พื้นทรายที่อยู่ตรงหน้า พลังของสวี่มีทำให้พื้นทรายตรงหน้าก่อตัวเป็นกำแพงขึ้นมา

หานเซ็นเข้าใจสิ่งที่สวี่มีพยายามจะทำได้ในทันที และเขาก็ต้องการจะพูดอะไรบางอย่างออกมา แต่ก่อนที่เขาจะได้พูด เขาก็อ้วงแขนเข้ากับกำแพงทรายข้างหน้าแล้ว

ปัง!

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ หานเซ็นก็ออกมาจากพื้นทรายและเริ่มออกวิ่งไปอีกครึ่ง เขามีสีหน้าที่ไม่ค่อยพอใจเท่าไรนัก และมันก็มีทรายอยู่เต็มตัวของเขา

“นี่นายยังมีสมองอยู่หรือเปล่า? นายเกือบจะทำให้ฉันตายแล้ว!”

สวี่มีผู้รู้สึกผิด “ศิษย์ต้องขอโทษท่านอาจารย์ด้วย ข้าคิดว่ามันจะหยุด
อาจารย์ได้”

“ถ้านายไม่เคยทำแบบนี้มาก่อนก็อย่ามาลองใช้กับฉัน” หานเซินตะโกน

หลินเฟิงคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ “ฉันไม่มีวิธีที่จะหยุดนาย แต่ฉันจะใช้
พลังโจมตีไปใส่ร่างกายของนายเพื่อทำให้นายเปลี่ยนทิศทาง แบบนั้น
อย่างน้อยๆนายก็จะไม่เข้าไปในเนินทรายดูด”

“เอาแบบนี้ก็ได้ รีบลงมือเร็วเข้า!” หานเซินตะโกน

“เตรียมตัวให้ดี ฉันจะโจมตีไปที่ไหล่ข้างซ้ายของนายจากด้านหลังเพื่อทำ
ให้นายหันไปด้านขวา”

ร่างกายของหลินเฟิงเริ่มเรืองแสงสีทองออกมา จากนั้นเขาก็ปล่อยพลังไป
ใส่ที่ไหล่ข้างซ้ายของหานเซินทำใหัร่างกายของหานเซินหันไปด้านขวา

“มันได้ผล!” ทุกคนรู้สึกโล่งใจขึ้นมา

ห่านเซ็นหมุนกว่า 180 องศาและหันหน้ามาหาหลินเฟิงและคนอื่น แต่เขาก็เริ่มวิ่งถอยหลังไปหาเนินทรายดูดเช่นเดิม แถมความเร็วของเขาก็ไม่ได้ลดลงเลยสักนิด

“นายควบคุมพลังให้ดีกว่านี้หน่อยได้ไหม หลินเฟิง นายทำให้ฉันหันมากเกินไป” ห่านเซ็นพูด

หลินเฟิง “มันไม่ใช่เพราะว่าฉันใช้พลังมากเกินไป แต่มันดูเหมือนว่าวิธีนี้จะไม่ได้ผล ไม่อย่างนั้นนายก็คงไม่หันหลังกลับมาหรอก”

“ลองใหม่อีกครั้งหนึ่ง” ห่านเซ็นกัดฟันพูด

หลินเฟิงโจมตีใส่ห่านเซ็นอีกครั้ง แต่หลังจากที่ห่านเซ็นหันกลับไปแล้ว เขาก็ยังคงมุ่งหน้าไปที่เนินทรายดูต่อไป

หลินเฟิงและคนอื่นลองหลายๆวิธี แต่ไม่ว่าจะใช้วิธีไหนพวกเขาก็ไม่สามารถหยุดห่านเซ็นได้ พวกเขาไม่สามารถเปลี่ยนทิศทางของห่านเซ็นได้ด้วยซ้ำ มันดูเหมือนกับว่ามีแม่เหล็กขนาดใหญ่ดึงดูดให้ห่านเซ็นมุ่งไปในทิศทางนั้น

ยิ่งเวลาผ่านไป ห่านเซ็นก็วิ่งเร็วขึ้นเรื่อยๆ เขาเข้าไปใกล้เนินทรายดูเข้าไปทุกที และตอนนี้เขาก็นำหน้าอสูรดวงดาวสมุทรและคนอื่นมาไกลมากแล้ว

แต่ห่านเซ็นก็ยังมีวิธีแก้สถานการณ์อยู่ เพราะในตอนที่เราดึงดูดพยายามจะดึงเขาลงไปในทะเลสาบ เขาก็สามารถหลบหลีกมันได้ด้วยการใช้โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอด ดังนั้นครั้งนี้เขาก็ควรจะทำแบบนั้นได้อีกครั้ง

แสงสีขาวส่องสว่างออกมาจากร่างกายของห่านเซ็นและเปลี่ยนผมกับ
ดวงตาสีดำของเขาเป็นสีขาว แต่ครั้งนี้หลังจากที่เข้าสู่โหมดราชาสปริตชั้น
สุดยอดแล้ว แรงที่ดึงเขาไปข้างหน้าก็ยังคงไม่หายไป

“บ้าเอ้ย!” ปีกผีเสื้อออกออกมาจากหลังของห่านเซ็น และเขาก็ใช้วิญญาณ
อสูรรามดกระหายเลือดควบคุมไปด้วย เขาพยายามใช้พลังทั้งหมดเพื่อ
จะหยุดร่างกายจากการมุ่งไปข้างหน้า

แต่มันก็ไม่ได้ผล ห่านเซ็นยังคงวิ่งเร็วขึ้นเรื่อยๆ และหลังจากนั้นไม่นานเขา
ก็ไปถึงเนินทรายดูด

“เวรเอ้ย! ดูจากความเร็วของเขาแล้ว ห่านเซ็นคงจะต้องไปถึงเนินทรายดูด
แล้วแน่ๆ” หลินเฟิงดูกังวลขึ้นมา พวกเขายังคงไล่ตามห่านเซ็นต่อไป แต่
ในตอนนี้อย่างไรพวกเขาก็ไม่เห็นห่านเซ็นแล้ว

“ขอให้มังกรเขาดำออกไปทำธุระที่อื่นด้วยเถอะ” จิงจี้อุ้มพูด พวกเขาไม่สามารถไล่ตามหานเซ็นได้ทัน และถึงแม้จะไล่ทันพวกเขาก็ไม่สามารถหยุดหานเซ็นได้อยู่ดี ในตอนนี้พวกเขาได้แต่ขอให้พระเจ้าช่วย

ตอนที่ 1605 กลายเป็นศัตรูของทั้งทะเลทราย

เนินทรายดูมีขนาด 300 ตารางไมล์ และมันก็เป็นสถานที่ที่ต้องห้ามของทะเลทรายเพลงสายลมซึ่งแม้แต่พายุทะเลทรายก็ไม่เข้ามาในที่แห่งนี้

มังกรเขาดำกำลังผลิตเพลินอยู่กับการนอนอาบแสงอาทิตย์อยู่บนเนินทราย

มังกรเขาดำอาศัยอยู่ในทะเลทรายแห่งนี้มาเป็นเวลายาวนาน มอนสเตอร์ทุกตัวในบริเวณนี้ต่างก็เกรงกลัวมัน ไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนที่จะกล้าเข้ามาขัดจังหวะการอาบแดดของมัน

ถึงแม้มังกรเขาดำจะหลับใหลอยู่ แต่มันก็สามารถสัมผัสถึงสิ่งต่างๆรอบตัวได้ มันสัมผัสได้ว่ามีใครบางคนกำลังเข้ามาในเนินทรายดู

แต่ทว่ามังกรเขาดำไม่แม้แต่จะลืมตาขึ้นมาด้วยซ้ำ มันยังคงนอนหลับต่อไป ขณะที่ในใจคิดว่า ‘จริงๆเลย เจ้าบ่าวที่โผนวิ่งเข้ามาในเนินทรายดูดีอีกแล้วเนี่ย? แต่ก็ช่างเถอะ ข้าแค่ตื่นขึ้นมาแล้วกินไอ้บ๊านั่นเป็นของหวานก็จบ’

มังกรเขาดำผู้ขี้เกียจยังคงนอนอาบแดดต่อไป แต่มันก็เริ่มจะรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ สิ่งมีชีวิตที่เข้ามาในเนินทรายดูนั่นรวดเร็วเกินไป มันเข้ามาใกล้เรื่อยๆด้วยความเร็วสูง ทันใดนั้นมังกรเขาดำก็ลืมตาของมันขึ้นมา

ขณะที่มังกรเขาดำลืมตาขึ้นมา ร่องเท้าสั้นสูงที่เป็นประกายก็ล่องลงมาจากท้องฟ้าและเหยียบลงบนหน้าของมัน หลังจากนั้นก็วิ่งผ่านตัวของมันไป

“เจ้ากล้าดียังไงมาทำกับข้าแบบนี้?! หาที่ตายซะแล้ว!” มังกรเขาดำลุกขึ้นมา ขณะที่ดวงตาเต็มไปด้วยความเดือดดาล

ร่างกายขนาดใหญ่ยักษ์ของมันบินขึ้นบนท้องฟ้าในทันที พร้อมกับปล่อย
คลื่นลมหายใจมังกรออกมา คลื่นพลังพุ่งตรงไปที่ห่านเซ็น

แต่ห่านเซ็นรู้สึกแย่อย่างมาก เขาต้องการล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็จริง
แต่เขาก็ไม่ได้คาดคิดว่าจะต้องมาต่อสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดภายใต้
สถานการณ์แบบนี้

โชคดีที่รองเท้าคริสตัลทำให้ห่านเซ็นวิ่งเร็วอย่างมาก ถึงเขาจะไม่สามารถ
หยุดมันได้ แต่เขาก็สามารถเร่งความเร็วขึ้นได้ ด้วยความเร็วในการวิ่ง
ตอนนี้ทำให้ห่านเซ็นสามารถหลบลมหายใจมังกรของมังกรเขาดำได้อย่าง
ง่ายดาย

เนินทรายเต็มไปด้วยเสียงระเบิดที่เกิดจากการโจมตีของมังกรทำให้
บริเวณโดยรอบสั่นสะเทือนไม่หยุด

ห่านเซ็นหลบการโจมตีของมังกรเขาดำเข้าไปเข้ามา ซึ่งมันก็ทำให้มังกรยิ่ง
โมโหขึ้นเรื่อยๆ มันไล่ตามห่านเซ็นไปด้วยความต้องการจะกินเขาให้ได้

ห่านเซ็นวิ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว และเขาก็ข้ามเนินทรายดูดไป

ในตอนแรกห่านเซ็นคิดว่ารองเท้าคริสตัลต้องการจะยั่วให้มังกรเขาดำ
โกรธ แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้เป็นแบบนั้น เขาข้ามเนินทรายดูดมาเรียบร้อย
แล้ว แต่รองเท้าคริสตัลก็ยังพาเขาวิ่งไปข้างหน้าต่อไป ดูเหมือนว่า
เป้าหมายของมันจะไม่ใช้มังกรเขาดำ

ห่านเซ็นนำหน้ามังกรเขาดำที่โกรธจัดไปพอสมควร แต่เขาก็ไม่สามารถ
เพิ่มระยะห่างได้อีกซึ่งมันไม่ใช่เรื่องดีสำหรับเขาเท่าไรนัก

ในที่สุดห่านเซ็นก็วิ่งเข้าไปในโอเอซิส

ระหว่างทางนั้นห่านเซ็นวิ่งผ่านรังนกที่อาศัยอยู่ในโอเอซิสและเหยียบไข่
ของมันโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ขอโทษด้วย ฉันไม่ได้ตั้งใจ!”

ห่านเซ็นดูกลัวใจ มันมีนกสีทอง 2 ตัวบินตรงมาที่ห่านเซ็นพร้อมกับส่ง
เสียงร้องออกมาด้วยความโกรธ

ห่านเซ็นวิ่งผ่านหมาป่ากลุ่มใหญ่ และชนเข้ากับหมาป่าตัวเล็กตัวหนึ่ง เขา
จับหมาป่าตัวน้อยขึ้นมาทำให้ฝูงของหมาป่าโลโหะที่น่าสะพรึงกลัวส่งเสียง
คำรามออกมาและวิ่งไล่ตามเขา เขาโยนหมาป่าตัวน้อยกลับไปให้พวกมัน

“โทษที ฉันคืนเขาให้พวกนายแล้วกัน!”

แต่ทว่าฝูงหมาป่าก็ยังไม่ต้องการจะปล่อยเขาไปง่ายๆ มันวิ่งไล่เขาต่อไป

“ฉันไม่เห็นอะไรจริงๆ! สาบานได้!”

ห่านเซ็นวิ่งผ่านบ่อน้ำพุที่อยู่ในโอเอซิส และเขาก็เห็นผู้หญิงที่มีผิวสีขาว
เหมือนหิมะกำลังอาบน้ำอยู่ในบ่อน้ำพุ

ห่านเซ็นสร้างความโกลาหลไปทั่วทะเลทรายเพลงสายลม ตอนนี้มีมอน
สเตอร์ที่น่ากลัวนับไม่ถ้วนกำลังวิ่งตามเขาอยู่ ห่านเซ็นมั่นใจว่าถ้าหยุดวิ่ง
ตอนนี้ เขาจะต้องถูกฉีกเป็นชิ้นๆในชั่วพริบตาแน่ๆ

“เร็วขึ้นอีก... ได้โปรดวิ่งเร็วขึ้นกว่านี้อีก...” ห่านเซ็นขอให้รอนแท้าคริสตัล
เพิ่มความเร็วขึ้นอีก ในตอนนี้การหนีจากมอนสเตอร์ที่น่ากลัวพวกนี้ให้ได้
กลายเป็นเป้าหมายหลักของเขาแล้ว

รอนแท้าคริสตัลดูเหมือนจะถึงขีดจำกัดของมันแล้ว มันไม่สามารถเร่ง
ความเร็วขึ้นได้อีก และมันก็ไม่สามารถสลัดฝูงมอนสเตอร์ที่ตามหลังมาได้
แต่ทว่าพวกมันก็ไม่สามารถตามเขาได้ทันเช่นกัน ดังนั้นพวกมันจึงไม่
สามารถฆ่าเขาได้

ห่านเซ็นไม่รู้ว่ารองเท้าคริสต์ต้องการอะไรกันแน่ มันไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด
เลยสักนิด มันยังคงวิ่งไปในทิศทางเดียว

ตอนนี้ห่านเซ็นแน่ใจแล้วว่ามันไม่ได้มีเป้าหมายที่จะฆ่าเขา ไม่อย่างนั้นมัน
ก็คงจะพาเขาวิ่งตรงกลับไปหาฝูงมอนสเตอร์ที่เดือดดาลนั้นแล้ว แต่ทว่า
มันยังไม่แสดงที่ท่าว่าจะหยุด

ตอนนี้ห่านเซ็นสังเกตได้ถึงอะไรบางอย่าง ดูเหมือนว่ารองเท้าคริสต์กำลัง
ตามหาอะไรบางอย่างอยู่ หรือไม่ก็กำลังพาเขาไปที่ไหนสักแห่งที่มัน
ต้องการ

ห่านเซ็นมองไปรอบๆ และสังเกตเห็นว่าในตอนนี้อบๆ ตัวเขาเริ่มจะมีต้นไม้
ให้เห็นแล้ว ซึ่งดูเหมือนว่าเขากำลังออกไปจากทะเลทรายเพลิงสายลม

เขาไม่ได้คาดคิดว่าจะข้ามทะเลทรายเพลงสายลมภายใต้เหตุการณ์แบบนี้
แต่ทว่าเขาก็ไม่ได้รู้สึกมีความสุขเลยสักนิด เมื่อหันกลับไปมองมอนสเตอร์
ที่กำลังไล่ตามมาทางด้านหลัง

ไม่มีตัวไหนที่ล้มเลิกการไล่ล่าหามาเช่น พวกมันทุกตัวต่างก็ต้องการจะฆ่า
เขา

ในยมโลก มอนสเตอร์ตัวหนึ่งที่ดูเหมือนกับปีศาจกำลังหลับใหลอยู่ใน
ความมืดมิด แต่ทันใดนั้นมันก็ลืมตาขึ้นมา

มีมนุษย์คนหนึ่งเดินเข้ามาหามอนสเตอร์ที่เหมือนกับปีศาจตัวนั้น

“เจ้ากล้าดียังไงที่เข้ามาในยมโลกของข้า? เจ้าคงจะเบื่อโลกแล้วสินะ?”

“มือสังหารผู้เสื่อมเสียของคุณนี่”

มนุษย์คนนั้นไม่ได้หวาดกลัวมอนสเตอร์ตัวนี้เลยสักนิดเดียว เขายกกล่อง ขึ้นมาและโยนมันให้กับมอนสเตอร์

มอนสเตอร์ที่อยู่ในความมืดรับกล่องนั้นเอาไว้ เมื่อมันเปิดกล่องออก มันก็ ดูประหลาดใจอย่างมาก

“มนุษย์เอ๋ย ทำไมเขาถึงได้สั่งให้เจ้ามาที่นี่?” มือสังหารผู้เสื่อมเสียเดิน ออกมาจากความมืด ขณะที่ถือกล่องนั้นอยู่

มันมีร่างกายที่เป็นโลหะสีดำ ปีกสีดำที่อยู่บนหลังทำให้มันดูเหมือนกับ ปีศาจ มันมีเขาที่ดูคมกริบราวกับใบมีดอยู่บนหัว กะโหลกของมันนั้น ห่อหุ้มไปด้วยเปลวไฟสีดำ พลังอันน่าสะพรึงกลัวของมันนั้นเอ่อล้นออกมา ในทุกการเคลื่อนไหวราวกับว่ามันสามารถทำลายนรกได้ในหมัดเดียว

“เขาต้องการให้เจ้าฆ่าใครบางคน” ซิงหย่าพูด

“ฆ่าใคร?” มือสังหารผู้เสื่อมเสียถาม

“มนุษย์คนหนึ่งชื่อหานเฉิน” ซิงหย่าพูด

“ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน? พาเข้าไปที่นั่น” มือสังหารผู้เสื่อมเสียพูด

“ตามที่เจ้าต้องการ” ซิงหย่าวางมือลงบนไหล่ของมอนสเตอร์ตัวนั้น
หลังจากนั้นพวกเขาทั้งคู่ก็หายไปจากยมโลก

ตอนที่ 1606 มือสังหารผู้เสื่อมเสีย

“มนุษย์คนนั้นอยู่ที่ไหน?” มือสังหารผู้เสื่อมเสียมองไปรอบๆ แต่ไม่เห็นใคร

“ตรงโน้น!” ซิงหย่าชี้ออกไปในทิศทางหนึ่ง

มือสังหารผู้เสื่อมเสียมองตามทิศทางที่ซิงหย่าชี้ออกไปและเห็นหุบเขาแห่งหนึ่ง แต่มันไม่เห็นมีมนุษย์คนไหนอยู่ในหุบเขานั้นเลย

มือสังหารผู้เสื่อมเสียขมวดคิ้ว เขาไม่ได้โกรธซิงหย่า และเขาก็ไม่ได้คิดว่าซิงหย่าจะหลอกเช่นกัน เพราะยังงั้นชะช่ายคนนี้ก็มีความสามารถในการเทเลพอร์ต

“ข้าสัมผัสได้ถึงตัวตนของเขาแล้ว เขาน่าจะมาถึงที่นี่ในอีกไม่ช้า” ซิงหย่าพูด ขณะที่มองไปทางหุบเขา

มือสังหารผู้เสื่อมเสียไม่ได้พูดอะไรอีก เขามองไปที่หุบเขาเช่นเดียวกัน
และหลังผ่านไปสักพัก เขาก็เริ่มจะสัมผัสได้ถึงพลังชีวิตที่กำลังมุ่งหน้ามา
ทางนี้ และไม่นานเขาก็เห็นมนุษย์คนหนึ่งกำลังวิ่งมาทางพวกเขา

“เขาก็คือห่านเซ็น” ซึ่งหายเข้าไปยังมนุษย์ที่กำลังวิ่งออกมาจากหุบเขา

“ดี” ดวงตาของมือสังหารผู้เสื่อมเสียจับจ้องไปที่ห่านเซ็น ร่างกายของเขา
ลุกเป็นไฟขึ้นมาขณะที่เปลวเพลิงสีดำมารวมตัวกันอยู่ที่มือของเขา
จากนั้นเขาก็ปล่อยลูกไฟขนาดใหญ่ไปใส่ห่านเซ็นที่กำลังออกมาจากหุบ
เขา

การโจมตีนั้นครอบคลุมทั้งหุบเขา เนื่องจากมือสังหารผู้เสื่อมเสียต้องการที่
จะระเบิดห่านเซ็นให้เป็นผุยผงในการโจมตีเพียงครั้งเดียว

เป้าหมายของเขาเป็นเพียงแค่มนุษย์คนหนึ่ง ดังนั้นเมื่อสั่งหารผู้เสื่อมเสีย
จึงไม่ได้คิดอะไรมาก และถึงอีกฝ่ายจะเป็นมอนสเตอร์หรือสปีริต เขาก็ไม่
สนใจอะไร ในฐานะมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดธาตุความมืด เขาก็เรียกได้ว่า
อยู่ในจุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหาร

ถ้าการโจมตีนั้นถูกเป้าหมาย แม้แต่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่แข็งแกร่งที่สุด
ก็ต้องกลายเป็นผู้ผง

หวนเซ็นวิ่งออกมาจากหุบเขาด้วยความเร็วคงที่ แต่ทว่าเมื่อเห็นลูกไฟ
ปีศาจที่กำลังพุ่งเข้ามา เขาก็คิดกับตัวเอง

‘มีมอนสเตอร์รออยู่ข้างหน้าอีกแล้ว? น่ารำคาญจริงๆ!’

แต่หวนเซ็นไม่มีเวลาคิดมากนักเพราะตอนนี้เขาไม่ได้อยู่ในโหมดราชา
สปีริตขั้นสุดยอดอีกแล้ว พักหลังนี้เขาแค่ใช้มันในการปลอมตัวเท่านั้น

การทดลองที่หลินเฟิงทำก่อนหน้านี้ถึงแม้มันจะไม่สามารถช่วยหานเซ็นได้
แต่มันก็ทำให้เขารู้ถึงเรื่องหนึ่ง ซึ่งก็คือพลังต่างๆยังคงมีผลกับเขา เขาแค่
เปลี่ยนทิศทางไม่ได้เท่านั้นเอง ดังนั้นเมื่อเห็นลูกไฟปีศาจข้างหน้า หาน
เซ็นก็กระพือปีกและชกหมัดใส่มัน

หมัดนั้นไม่ได้มีเป้าหมายที่ลูกไฟ เขาแค่ใช้คลื่นหยินหยางในการดันตัวเอง
ขึ้นไปบนอากาศเพื่อจะหลบมัน

หานเซ็นม้วนตัวหลบลูกไฟปีศาจทำให้ลูกไฟนั้นพุ่งไปใส่ฝูงมอนสเตอร์ที่
กำลังวิ่งไล่ล่าเขาอยู่

ตูม!

แรงระเบิดของพลังนั้นถูกปล่อยออกไปทุกทิศทางของหุบเขา

มือสังหารผู้เสื่อมเสียกระเด็นถอยหลังไปหลายร้อยเมตรและมีเลือดไหล
ออกมาจากปาก มือสังหารผู้เสื่อมเสียไม่รู้มาก่อนเลยว่ามีคนที่สามารถ
เผชิญหน้ากับพลังของเขาโดยไม่ได้รับความเสียหายด้วย

เมื่อเขามองไปในหุบเขาสีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป ในตอนนี้มีกลุ่มมอน
สเตอร์กำลังไล่ล่าหมาหาเขาราวกับฝูงชอมบี้ซึ่งแต่ละตัวนั้นต่างก็ดูทรง
พลังทั้งนั้น

มือสังหารผู้เสื่อมเสียนั้นสามารถรับมือกับพวกมัน 3 ตัวพร้อมกันได้อย่าง
สบายๆ แต่พวกมันมีกันมากเกินไป ภาพของฝูงมอนสเตอร์ชั้นสุดยอด
หลายสิบตัวทำให้เขารู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา

มอนสเตอร์ที่นำกล้วพวกนั้นสามารถป้องกันการโจมตีของมือสังหารผู้
เสื่อมเสียเอาไว้ได้ จากนั้นพลังจำนวนมากก็ถูกปล่อยออกมาใส่เขา
เนื่องจากพวกมันเชื่อว่าเขากำลังช่วยเหลือห่านเช็นอยู่

ห่านเซ็นวิ่งตรงเข้าไปหามือสังหารผู้เสื่อมเสียและใช้มีดแยกมิติฟันใส่อีก
ฝ่าย

มือสังหารผู้เสื่อมเสียเชื่อว่ามอนสเตอร์พวกนั้นเป็นพวกเดียวกับให้กับห่าน
เซ็น และมันก็ทำให้เขาเกิดหวาดกลัวขึ้นมา เขาหลบการโจมตีของห่าน
เซ็นและเริ่มวิ่งหนีทันที

แต่ทว่าความเร็วของเขาเชื่องช้ากว่าห่านเซ็นเพราะเขาเป็นมอนสเตอร์ที่
เด่นด้านพลังกำลังไม่ใช่ความเร็ว เขายังพอที่จะหลบการโจมตีได้ แต่เขา
ไม่สามารถทิ้งห่างออกไปได้ เนื่องจากความแตกต่างด้านความเร็ว ไม่นาน
ห่านเซ็นก็วิ่งแซงเขาไป

การโจมตีจากฝูงมอนสเตอร์ที่กำลังไล่ตามมานั้นถูกเข้ากับมือสังหารผู้
เสื่อมเสีย

มือสังหารผู้เสื่อมเสียคำรามออกมาอย่างบ้าคลั่งและโจมตีสวนกลับไป

ตุ้ม!

เมื่อพลังของทั้ง 2 ฝ่ายปะทะกัน มือสังหารผู้เสื่อมเสียก็พบว่าตัวเองเป็นฝ่ายที่กระเด็นออกไป มือสังหารผู้เสื่อมเสียได้แสดงให้เห็นแล้วว่าเขานักสู้ที่เก่งกาจ เขาเกือบจะต้านมอนสเตอร์ทั้งหมดเอาไว้ได้ด้วยตัวคนเดียว แต่ถึงอย่างนั้นพลังที่พุ่งมอนสเตอร์ปล่อยออกมาก็มีพลังของมังกร เขาดำที่แข็งแกร่งรวมอยู่ด้วย

ห่านเขินยังคงวิ่งไปข้างหน้าต่อไป แต่ทันใดนั้นเขาก็เห็นมือสังหารผู้เสื่อมเสียกระเด็นเข้ามาทางเขา ขณะที่ร่างกายแตกร้าวและเต็มไปด้วยรอยเลือด

หลังจากนั้นห่านเขินก็เกิดความโลภขึ้นมา เขาใช้มีดดาบแทงไปใส่ด้านหลังของมือสังหารผู้เสื่อมเสียที่กระเด็นเข้ามา

มีดแยกมิตินั้นเป็นแกนยื่นชั้นสุดยอดระดับสูงที่ทรงพลังมาก แต่เมื่อหาน
เซ็นแทงใส่มือสังหารผู้เสื่อมเสีย มันก็แทงลึกเข้าไปได้แค่ 3 นิ้วเท่านั้น

แต่มือสังหารผู้เสื่อมเสียก็กระเด็นออกไปอีกครั้งจากการโจมตีของหานเซ็น
หานเซ็นรู้สึกผิดหวังที่ไม่สามารถฆ่ามอนสเตอร์ตัวนั้นได้

แต่เมื่อมือสังหารผู้เสื่อมเสียกระเด็นออกไป เขาก็กระเด็นไปหาฝูงมอน
สเตอร์ที่อยู่ด้านหลัง

ฝูงมอนสเตอร์ได้ปะทะกับเขาถึง 2 ครั้งแล้ว และตอนนี้พวกมันก็กำลัง
โกรธมากๆ ดังนั้นพวกมันจึงโจมตีใส่เขาโดยไม่ลังเล

ตูม!

มือสังหารผู้เสื่อมเสียพยายามที่จะป้องกัน แต่การโจมตีที่เข้ามานั้นรุนแรงกว่าครั้งก่อนมากทำให้กระเด็นขึ้นไปในท้องฟ้าและร่วงลงมาพร้อมกับอุกกาบาต ในตอนนี้ร่างกายของเขาเกือบจะแตกสลายเต็มที่แล้ว

ในขณะที่ห่านเซ็นกำลังรู้สึกผิดหวัง เขาก็เห็นมือสังหารผู้เสื่อมเสียลอยมาทางเขาอีกครั้ง ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกมีความสุข

เขาฟันไล่มือสังหารผู้เสื่อมเสียด้วยพลังกำลังทั้งหมดที่มี

มือสังหารผู้เสื่อมเสียผู้นำสงสารก่อนที่เขาจะารู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็ถูกโยนไปโยนมาระหว่างทั้ง 2 ฝ่ายราวกับเป็นลูกวอลเลย์บอล และก่อนที่เขาจะได้อึ้งตัว ห่านเซ็นก็ตัดหัวของเขาเรียบร้อยแล้ว

ตอนที่ 1607 บุกจุใจเมือง

“มือสังหารผู้เสื่อมเสียขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กถูกฆ่า คุณได้รับวิญญาณอสูร
แกนยืนถูกทำลาย เนื้อไม่สามารถกินได้ เมื่อดูดซับพลังชีวิต คุณมี
โอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยขั้นสุดยอด”

ก่อนที่เสียงประกาศจะสิ้นสุด หานเซินก็ได้เก็บผลึกพลังชีวิตของมือสังหาร
ผู้เสื่อมเสียไปเรียบร้อยแล้ว เขายังคงวิ่งต่อไปข้างหน้าโดยไม่ได้ชะลอ
ความเร็วลง

“ทำไมถึงได้มีแต่พวกโง่ๆ?” ซึ่งหย่าถอนหายใจออกมา ในมือของเขาถือ
กล่องใบหนึ่งอยู่ ซึ่งมันเป็นกล่องใบเดียวกับที่เขามอบให้มือสังหารผู้เสื่อม
เสีย หลังจากนั้นเขาก็หายตัวไปจากยอดเขา

ถึงแม้หานเซินจะได้รับวิญญาณอสูรขั้นสุดยอดและผลึกพลังชีวิตมา แต่
เขาก็ยังตกอยู่ในอันตรายอยู่ดี มอนสเตอร์ที่น่าสะพรึงกลัวยังคงไล่ตามเขา

มาจากด้านหลัง และเพราะการปรากฏตัวอย่างกะทันหันของมือสังหารผู้
เสื่อมเสียความโกรธของพวกมันจึงเพิ่มมากขึ้น

โชคดีที่ห่านเซ็นสามารถทิ้งห่างพวกมันได้ด้วยรองเท้าคริสตัล เขาไม่ได้เสีย
เรี่ยวแรงของตัวเองในการวิ่ง ถ้าไม่มีรองเท้าคริสตัลอยู่การจะวิ่งหนีพวก
มันก็คงจะเป็นไปไม่ได้

เนื่องจากไม่มีอะไรจะทำระหว่างที่วิ่งไปข้างหน้า ห่านเซ็นจึงตัดสินใจ
มองดูภายในจิตของตัวเอง เขาต้องการจะดูว่าวิญญาณอสูรขั้นสุดยอด
เบอร์เซิร์กที่เพิ่งจะได้มานั้นเป็นประเภทไหน

ในตอนนี้มีมือสังหารผู้เสื่อมเสียที่ร่างกายทั้งร่างเป็นโลหะนั่งอยู่ภายในจิต
ของเขา เมื่อห่านเซ็นมองดูข้อมูลของมัน เขาก็รู้สึกดีใจขึ้นมา

วิญญาณอสูรมือสังหารผู้เสื่อมเสียขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก : เปลี่ยนร่าง

มันเป็นวิญญานอสูรเปลี่ยนร่างรูปร่างมนุษย์ ซึ่งหมายความว่าห่านเซ็น
จะสามารถต่อสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้อย่างเท่าเทียม

ด้วยวิญญานอสูรดวงนี้ทำให้ห่านเซ็นแข็งแกร่งขึ้นอย่างมาก

แต่ถึงอย่างนั้นห่านเซ็นก็ไม่กล้าหยุดวิ่ง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับมือสังหารผู้
เสื่อมเสียเป็นสิ่งที่เตือนห่านเซ็น มันแสดงให้เห็นแล้วว่าฝูงมอนสเตอร์
ที่ไล่ตามมานั้นน่าสะพรึงกลัวขนาดไหน ถึงเขาจะใช้วิญญานอสูรที่ได้
รับมาใหม่นี้ เขาก็ไม่สามารถจะต่อสู้กับพวกมันได้

มันมีเหตุผลที่ว่าทำไมถึงไม่มีฝ่ายไหนสามารถเข้ายึดครองทะเลทราย
เพลงสายลมได้ ซึ่งนั่นก็เป็นเพราะมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแต่ละตัวของที่นั่น
แข็งแกร่งกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่สามารถพบได้ตามเมืองต่างๆ

ห่านเซ็นไม่สามารถนำร่องเท้าคริสต์ลออกไปจากเท้าของเขาได้ แต่เขาคิด
ว่าน่าจะสามารถตัดขาของตัวเองออกได้ถ้าไปอยู่ในสถานที่ที่ปลอดภัย แต่

ในตอนนี้มีมอนสเตอร์จำนวนมากกำลังวิ่งไล่ตามเขาอยู่ ดังนั้นถ้าหยุด
ตอนนี้เขาก็จะต้องถูกฆ่าแน่ๆ

แต่ในเวลาທີ່จิตใจของหานเซ็นสงบลง เขาก็รู้ตัวว่าตัวเองออกจาก
ทะเลทรายแล้ว สิ่งแวดล้อมรอบๆนั้นดูคุ้นเคยมากๆ เขารู้ตัวว่ามันเป็น
สถานที่ที่เขารู้จัก

แต่เมื่อหานเซ็นเห็นทางที่กำลังมุ่งหน้าไปสีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป เขา
กำลังมุ่งหน้าไปที่เมืองเวหา ถ้ามองเท้าคริสต์ลยังวิ่งต่อไปข้างหน้าแบบนี้
มันก็เท่ากับว่าเขานำตัวเองไปมอบให้กับอวีเมียว

‘ไม่นะ! ถึงเราจะมีวิญญาณอสูรมือสังหารผู้เสื่อมเสียอยู่ แต่มันก็ยังเป็น
เรื่องยากที่จะต่อกรกับเมืองที่เต็มไปด้วยยอดฝีมืออย่างเมืองเวหา’

หานเซ็นคิด ‘แต่เดี๋ยวก่อน ถ้าพูดถึงเรื่องความแข็งแกร่งแล้ว มอนสเตอร์ที่
ไล่ตามเรามากก็แข็งแกร่งกันทั้งนั้นหนิ’

ห่านเขินคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับมือสังหารผู้เสื่อมเสียอีกครั้งหนึ่ง และ
ความคิดบางอย่างก็ผุดขึ้นมาในหัวของเขา

‘นี่อาจจะเป็นโอกาสดีก็ได้ ถ้าเราเปลี่ยนร่างเป็นมือสังหารผู้เสื่อมเสีย
ก่อนที่จะเข้าไปในเมืองเวหา พวกเขาก็คงจะเห็นแค่ว่ามีมอนสเตอร์จำนวน
มากกำลังวิ่งเข้าไปที่เมือง และสุดท้ายพวกเขาก็ไม่มีทางเลือกอื่น
นอกจากต่อสู้กับมอนสเตอร์จากทะเลทรายเพลิงสายลม และเปิดโอกาส
ให้เราหนีไปได้’ ห่านเขินคิด

แต่ห่านเขินยังไม่ได้แปลงร่างในตอนนี้อยู่ เนื่องจากการแปลงร่างจะใช้
พลังงานจำนวนมาก ดังนั้นเขาจึงไม่ต้องการเสียพลังงานไปอย่างเปล่า
ประโยชน์

รองเท้าคริสต์ยังคงพาเขาไปข้างหน้าอย่างไม่ลดละ ไม่นานเมืองเวหาก็ปรากฏตรงหน้าของเขา เมื่อห่านเข็นเข้าไปใกล้ๆ มันเขาก็เรียกวิญญาณอสูรมือสังหารผู้เสื่อมเสียออกมาในทันที

พลกำลังอันมหาศาลเอ่อล้นออกมาร่างกายของห่านเข็น กล้ามเนื้อของเขาขยายตัว เขากลายเป็นปีศาจที่มีร่างกายเป็นโลหะสีดำและสูงกว่า 4 เมตร แถมบนหลังของเขาก็มีปีกของปีศาจอยู่ ทำให้เขาดูน่ากลัวมากๆ

รองเท้าคริสต์ดูแปลกเล็กน้อย แต่เมื่อเทียบกับร่างกายของมือสังหารผู้เสื่อมเสียแล้ว มันก็ไม่ได้ดูเป็นจุดเด่นอะไร

บรรยากาศภายในเมืองเวหายังคงเหมือนกับทุกวัน มอนสเตอร์และสปีริตทั้งหลายต่างก็กำลังพักผ่อนอยู่ในเมืองอย่างสุขสบาย

แต่ทันใดนั้นเองพวกเขาทั้งหมดต่างก็หันไปมองที่ด้านหนึ่ง เนื่องจากมี
แรงสั่นสะเทือนขนาดใหญ่กำลังเข้ามาใกล้ หลังจากนั้นพวกเขาก็รู้สึกได้
ถึงพลังชีวิตมหาศาลกำลังมุ่งหน้ามาทางพวกเขาราวกับคลื่นสึนามิ

คนสังเกตการณ์ที่อยู่บนหอคอยเห็นร่างกายสีดำกำลังมุ่งหน้ามาด้วย
ความเร็วสูง แถมด้านหลังของเขาก็มีฝูงมอนสเตอร์จำนวนมาก ทุกตัวต่าง
วิ่งมาด้วยความบ้าคลั่งและเดือดดาล

“มีมอนสเตอร์จำนวนมากบุกมาโจมตีเมือง!” คนสังเกตการณ์ร้องตะโกน
ออกมาก่อนที่จะสิ้นระงังเดือนกัย

เสียงของระงังดังก้องทั่วเมืองเวหา ทุกคนข้างในต่างก็รู้สึกหวาดกลัว
ขึ้นมา พวกเขารู้ว่าเสียงระงังนั้นหมายความว่ายังไ

เมืองที่ใหญ่โตอย่างเมืองเวหานั้นไม่ใช่สิ่งใครหลายคนจะกล้ามาทำลาย
โดยส่วนใหญ่แล้วคนที่ตัดสินใจมาบุกตีเมืองนั้นมักจะเป็นคนที่ทรงพลัง

อย่างมาก ซึ่งเมื่อไหร่ก็ตามที่ระฆังเตือนภัยดังขึ้นมา การต่อสู้ที่น่า
สะพรึงกลัวก็จะตามมาในไม่ช้า

มอนสเตอร์และสปีริตต่างรีบมาประจำตำแหน่งของตัวเองเพื่อเตรียมทำ
การป้องกัน

“ใครกันที่บุกมาโจมตีเมืองของพวกเรา?”

“ข้าเองก็ 모르 แต่ดูเหมือนจะเป็นกลุ่มของมอนสเตอร์ที่น่าสะพรึงกลัว”

“มันเป็นกองทัพของเมืองศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้นหรือ?”

“ข้าไม่คิดว่าจะเป็นแบบนั้น มันไม่มีตัวไหนที่ดูคุ้นตาเลย”

ผู้คนเริ่มพูดคุยกัน อวี๋เมี่ยวนั้นก็มาอยู่ที่แนวป้องกันเรียบร้อยแล้ว เมื่อเธอมองเห็นฝูงมอนสเตอร์ที่กำลังมุ่งหน้ามา สีหน้าของเธอก็ซีดไป

“นั่นมันมือสังหารผู้เสื่อมเสีย! และยังมีมอนสเตอร์จากทะเลทรายเพลงสายลมอีก! ทำไมพวกมันถึงได้มาบุกตีเมืองเวหาพร้อมกันแบบนี้?”

อวี๋เมี่ยวไม่ใช่คนเดียวที่รู้สึกสับสน เมืองเวหานั้นตั้งอยู่ห่างจากทะเลทรายเพลงสายลมหลายพันไมล์ ดังนั้นทำไมจู่ๆมอนสเตอร์ของที่นี่ถึงได้รวมตัวกันบุกมาโจมตีพวกเขาแบบนี้?

แต่ทว่าพวกเขาไม่มีเวลาจะคิดหาคำตอบของเรื่องนั้น เนื่องจากหानเซินมาถึงเขตแดนของเมืองแล้ว เขาตะโกนออกมา

“ถึงพวกชั่วช้าที่อาศัยอยู่ในเมืองเวหาทั้งหลาย... เตรียมตัวตายซะ!”

ตอนที่ 1608 บุกเข้าเมืองเวหา

สปีริตตระกูลอวีต้องการจะถามคนที่กำลังบุกเข้ามา แต่ก่อนที่เขาจะได้ถาม หานเซ็นก็ชักหมัดไล่พวกเขาไปแล้ว

เมื่อเห็นพลังปีศาจพุ่งเข้ามา สปีริตตระกูลอวีก็รู้สึกโกรธ พวกเขาออกคำสั่งให้กองทัพของเมืองเวหาเข้าไปปะทะกับมือสังหารผู้เสื่อมเสียในทันที

เมืองเวหาตั้งอยู่ในก๊อตแซงซ์วีเขต 4 มาเป็นเวลายาวนาน ทำให้พวกเขาไม่เกรงกลัวมือสังหารผู้เสื่อมเสียหรือมอนสเตอร์จากทะเลทรายเพลิงสายลม

เมื่อเห็นแสงศักดิ์สิทธิ์ส่องออกมาจากพวกสปีริต หานเซ็นก็ไม่กล้าจะปะทะกับพวกเขาตรงๆ เมืองเวหานั้นเป็นที่อยู่อาศัยของยอดฝีมือจำนวนมาก และหานเซ็นก็ได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับมือสังหารผู้เสื่อมเสียมาแล้ว ดังนั้นเขาจะไม่ปล่อยให้ตัวเองต้องประสบชะตากรรมแบบเดียวกัน

ห่านเซ็นรวบรวมพละกำลังและกระโดดขึ้นไปเพื่อหลบการโจมตีที่พุ่งเข้ามา พร้อมกับปล่อยให้รองเท้าคริสตัลพาเขาเข้าไปในเมือง

ดวงตาของฝูงมอนสเตอร์จากทะเลทรายเพลิงสายลมนั้นลุกเป็นไฟ พวกมันวิ่งไล่ตามห่านเซ็นเข้าไปในเมืองอย่างไม่ลังเลทำให้ห่านเซ็นรู้สึกโล่งใจขึ้นมา ในตอนแรกเขากังวลว่าพวกมันอาจจะหนีกลับไปเมื่อเห็นเขาเข้าไปในเมือง ถ้าเป็นแบบนี้ละก็ ห่านเซ็นก็ต้องเข้าไปในเมืองตามลำพัง และคงจะถูกฆ่าตายอย่างแน่นอน

โชคดีที่สิ่งที่เขากังวลนั้นไม่เกิดขึ้นมา เมื่อเหล่ามอนสเตอร์หลังไหลกันเข้ามาในเมือง กองทัพของเมืองเวหาก็พยายามขับไล่พวกมันออกไปทำให้พวกมันต้องหันความสนใจมาสู้กับสปิริตและมอนสเตอร์ของเมืองเวหาแทน

พื้นดินสั่นสะเทือน ขณะที่การต่อสู้เริ่มต้นขึ้น พลังที่น่าสะพรึงกลัวปกคลุม
ในชั้นบรรยากาศทำให้เมืองเวหาดกอยู่ในความโกลาหล

หลังจากที่ห่านเซ็นเข้าไปในเมืองแล้ว เขาก็พบกับสปีริตที่ทรงพลังยืนอยู่
ตรงหน้า มันเป็นสปีริตจากตระกูลอวีที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าอวีเมียว ซึ่งบ่งบอก
ว่ามันเป็นหนึ่งในสปีริตที่เก่งกาจที่สุดของเมืองเวหา

ห่านเซ็นชกหมัดใส่ออกไปทำให้สปีริตตนนั้นมองเขาด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อย
พอใจ มันนำสิ่งของบางอย่างที่ดูเหมือนกับวงแหวนออกมาจับพลังที่ห่าน
เซ็นปล่อยออกมา

พลังของห่านเซ็นถูกดูดเข้าไปในวงแหวน และหลังจากที่วงแหวนดูดพลัง
นั้นเข้าไปแล้ว มันก็ตรงเข้ามาที่ห่านเซ็น

ห่านเซ็นยกแขนของเขาขึ้นมาพร้อมกับเรียกไล่แขนออกมาป้องกันมัน
เอาไว้

เมื่อวงแหวนปะทะเข้ากับโล่ ตัวอักษรสีทองก็ปรากฏขึ้นมาบนโล่ทำให้วง
แหวนนั้นถูกสะท้อนกลับไป

สปีริตตกใจกับสิ่งที่เห็น เขาใช้ 2 มือป้องกันวงแหวนที่ถูกสะท้อนกลับมา
แต่เมื่อเขาทำอย่างนั้น เขาก็กระเด็นไปชนเข้ากับหอคอยทำให้มันถล่มลง
มา

มีมอนสเตอร์ 2 ตัวและสปีริต 3 ตนเข้ามาขวางทางของห่านเซ็นเอาไว้
พวกมันร่วมมือกันเพื่อจะหยุดเขาเอาไว้

แต่ห่านเซ็นไม่สามารถเปลี่ยนทิศทางของตัวเองได้ อย่างเดียวที่เขาทำได้ก็
คือตรงไปข้างหน้า เขาใช้พลังกำลังทั้งหมดไปกับโล่และขยายขนาดของ
มันให้ใหญ่ขึ้นเพื่อใช้มันรับการโจมตีทั้งหมดที่เข้ามา

ด้วยร่างกายอันแข็งแกร่งของมือสังหารผู้เสื่อมเสียทำให้ห่านเซ็นสามารถ
ถือโล่ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในตอนนี้การจะถือโล่ตอนที่ขยาย
ใหญ่นั้นไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

ตูม!

ห่านเซ็นถูกส่งให้ถอยหลังไปหลายสิบเมตร แต่สปิริตและมอนสเตอร์ที่
ปะทะกับโล่ก็กระเด็นออกไปพร้อมกับกระอักเลือดออกมาเช่นเดียวกัน

ตอนนี้ห่านเซ็นเริ่มจะเข้าใจถึงข้อดีในการมีร่างกายที่แข็งแกร่งแล้ว ด้วย
ร่างกายของมือสังหารผู้เสื่อมเสียเขาสามารถวิ่งไปข้างหน้าต่อได้ทันทีที่
เท้าลงถึงพื้น เขาไม่จำเป็นต้องหยุดพักพื้นเลยสักนิด

และถึงแม้รองท้าคริสตัลจะช่วยเสริมความเร็วในการเคลื่อนไหว แต่ห่าน
เซ็นก็รู้ว่าตัวยังได้รับแรงกระแทกพอสมควรจากการปะทะกันเมื่อครู่ มัน

แปลกที่ห่านเซ็นรู้สึกเจ็บปวดเพียงเล็กน้อยนอกเท่านั้น เขาไม่ได้รับ
บาดเจ็บอะไรเพราะร่างกายของเขาในตอนนี้นั้นแข็งแกร่งมากๆ

ตอนนี้ห่านเซ็นวิ่งออกไปข้างหน้าโดยที่มือข้างหนึ่งถือโล่เอาไว้ ส่วนอีกข้าง
ก็ถือมีดแยกมิติ เขาจัดการกับมอนสเตอร์และสปีริตทุกคนที่พยายามเข้า
มาขวางทาง

ห่านเซ็นในร่างใหม่นี้เรียกว่าไร้เทียมทาน มอนสเตอร์และสปีริตที่
อ่อนแอต่างก็ถูกฆ่าตายในทันที

แต่นั่นก็เป็นเพราะมีมอนสเตอร์จำนวนมากหลั่งไหลเข้ามาภายในเมือง ทำ
ให้มีมอนสเตอร์และสปีริตไม่มากที่มาขวางทางของห่านเซ็น

มือสังหารผู้เสื่อมเสียเป็นมอนสเตอร์ระดับสูง และถึงแม้จะต้องต่อสู้แบบ
2 ต่อ 1 ห่านเซ็นก็ไม่ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ นั่นก็เพราะว่าเขายังคงสวมใส่
โล่แขนที่เป็นวิญญาณอสถุรชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กอยู่ด้วย

มันนานมากแล้วที่ห่านเซ็นไม่ได้ต่อสู้จริงๆแบบนี้ อาวุธและโล่ของเขา
ไม่ได้หยุดลงแม้แต่นาทีเดียวขณะที่มอนสเตอร์และสปีริตวิ่งเข้ามาอย่าง
ต่อเนื่อง แต่ในที่สุดพวกมันก็ก็ต้องถอยออกไป และห่านเซ็นก็เป็นฝ่ายที่ไล่
ต้อนพวกเขาแทน

ขณะที่ห่านเซ็นกำลังเพลิดเพลินกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น จู่ๆรองเท้า
คริสตัลก็เริ่มเปลี่ยนทิศทาง มันพาเขาไปในที่แห่งหนึ่งภายในเมืองเวหา

ห่านเซ็นรู้สึกประหลาดใจ ในตอนแรกเขาคิดว่ารองเท้าคริสตัลแค่จะพา
เขามุ่งไปข้างหน้าเรื่อยๆเท่านั้น แต่ตอนนี้เห็นได้ชัดว่ามันไม่ได้เป็นแบบนั้น
มันกำลังพาเขาไปสถานที่แห่งหนึ่งในเมืองแห่งนี้

‘รองเท้าคริสตัลนี้กับเมืองเวหามีความเกี่ยวข้องอะไรกันแน่? ทำไมมันถึง
ต้องการจะมาที่นี่?’

ห่านเซ็นครุ่นคิดถึงปรีศณานั้น แต่มันก็เป็นอะไรที่ไร้ประโยชน์ เพราะยังไม่ใช่เขาก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากตามรองเท้าคริสต์ลไป

เมื่อได้เห็นการต่อสู้ของห่านเซ็น อวีเมียวก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างไม่ชอบมาพากล เมื่อไม่นานมานี้เธอได้พบกับห่านเซ็น และเธอก็ได้รู้ว่าเขาได้รับมิดแยกมิตีของเทพธิดาไป เธอสงสัยว่าทำไมมิดเล่มนั้นถึงได้มาอยู่ในมือของมือสังหารผู้เสื่อมเสีย ถึงเธอจะไม่สามารถหาคำตอบได้ว่าทำไมถึงเป็นแบบนั้น แต่เธอก็รู้ว่ามันจะต้องมีอะไรบางอย่างไม่ชอบมาพากล

หลังจากที่ห่านเซ็นฆ่ามอนสเตอร์และสปีดที่เข้ามาขวางทางไปเรื่อยๆ เขาก็มาถึงตรงหน้าของปราสาทแห่งหนึ่ง ซึ่งมันดูแปลกประหลาดกว่าสิ่งก่อสร้างอื่นๆ

สิ่งก่อสร้างอื่นๆของเมืองเวหาจะถูกสร้างขึ้นมาจากหิน ไม้และทองแดง พวกมันทั้งหมดดูค่อนข้างล้าสมัย แต่ทว่าปราสาทที่อยู่ตรงหน้าของเขามันไม่เข้ากับสิ่งก่อสร้างอื่นๆ มันดูเป็นสิ่งก่อสร้างที่ไม่ควรมาตั้งอยู่ที่นี่

ทั้งปราสาทนั้นถูกสร้างขึ้นมาจากแก้ว มันไม่ได้มีความคล้ายคลึงทางสถาปัตยกรรมกับสิ่งก่อสร้างอื่นๆภายในเมืองเลย

รองเท้าคริสตัลยังคงติดแน่นที่เท้าข้างซ้ายของหานเฉิน มันพาเขาตรงเข้าไปที่หน้าปราสาทแก้ว

หลังจากนั้นหานเฉินก็เห็นป้ายหน้าปราสาทที่อ่านได้ว่าปราสาทราชานูรพา นี่ทำให้หานเฉินประหลาดใจเพราะเขารู้ว่าสปีริตตนนั้นเป็นใคร

ในตอนที่หานเฉินขึ้นไปถึงชั้นบนสุดของหอคอยแห่งโชคชะตา เขาได้อ่านข้อความที่ถูกทิ้งไว้โดยราชานูรพา

ตอนนี้เมื่อได้รู้ว่านี่คือปราสาทราชานูรพา หานเฉินก็รู้สึกประหลาดใจ เขาคิดกับตัวเอง

‘รองเท้าคริสต์ลี้มีความเกี่ยวข้องกับราชาบูรพาอย่างนั้นหรือ? หรือว่า
ราชาบูรพาจะเป็นผู้หญิง? นั่นคือเหตุผลที่รองเท้านี้มุ่งหน้ามาที่นี้อย่างนั้น
ใช่ไหม? มันพยายามจะกลับมาหาเจ้าของอย่างนั้นหรือ?’

ขณะที่หานเซ็นพยายามครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น เขาก็ถูกรองเท้าคริสต์ลี้
ลากไปที่หน้าปราสาทแห่งหนึ่ง และเขาก็ได้เห็นใครบางคนอยู่ที่หน้าประตู
ซึ่งคนๆ นั้นหันมองหานเซ็นอย่างเย็นชา

“ราชาของข้า!” สปิริตที่ไล่ตามหานเซ็นมาจากด้านหลังตะโกนขึ้นมา

หานเซ็นรู้สึกช็อค ชายคนนี้ก็คือนั้เจ้าเมืองเวหาและเป็นคนที้อาวุโสที่สุดของ
ตระกูลอวี เขาคือสปิริตระดับจักรพรรดิ ราชาเวหา

ตอนที่ 1609 ประตูเปิดออก

รูปลักษณะของราชาเวหานั้นดูคล้ายคลึงกับอวี๋เมี่ยว ถึงเขาจะเป็นผู้ชาย
แต่เขาก็ดูงดงามอย่างมาก

ทว่าเมื่อคนอื่นได้เห็นสปีริตตนนี้ พวกเขาอาจจะไม่ได้สังเกตเห็นถึงความ
งดงามของสปีริตตนนี้ในทันทีเพราะพวกเขาคงจะสัมผัสได้ถึงออร่าอันน่า
กลัวของเขาเป็นอันดับแรก

เพียงแค่นอนอยู่เฉยๆ มันก็รู้สึกราวกับว่าเขาอยู่เหนือคนอื่นทั้งหมด มัน
เหมือนกับโลกใบนี้หมุนรอบตัวของเขา

แม้แต่หกวิถีก็ไม่ได้ให้ความรู้สึกที่น่าเกรงขามอย่างราชาเวหา

แต่ห่านเซ็นไม่สามารถหนีไปได้ รองเท้าคริสต์ยังคงพาเขาเดินหน้าต่อไป
เขารวบรวมพลังทั้งหมดไปที่มีดแยกมิติและใช้มันฟันใส่ราชาเวหา

เมื่อราชาเวหาชกหมัดออกมามันดูราวกับว่าเขาออกหมัดไปอย่างจ๋าๆ
ไม่ได้คิดอะไรมาก แต่ทั้งโลกดูเหมือนจะหมุนรอบหมัดของเขาทำให้ห่าน
เซ็นรู้สึกได้ถึงแรงกดดันมหาศาล

เค็ง!

มีดแยกมิติและพลังกำลัของห่านเซ็นยังไม่มากพอที่จะต่อกรกับหมัดที่ถูก
ชกออกมาได้ ห่านเซ็นรู้สึกราวกับว่าฟันใส่ลูกบอลที่อ่อนนุ่ม เขากระเด็น
ออกไปขณะที่หมัดของอีกฝ่ายยังคงพุ่งเข้ามาหาเขา

มันไม่แปลกใจเลยที่สปิริตตนนี้เป็นเจ้าเมืองเวหา เขาทรงพลังมากจริงๆ
ตอนนี้ห่านเซ็นพยายามใช้มีดแยกมิติเหมือนกับดาบเล่มหนึ่งเนื่องจากเขา
ต้องการจะใช้วิชาดาบของเขา

วิชาดาบของหานเฉินได้รวมวิชาดาบมารและวิชาของเทพแห่งผลกรรมเข้าด้วยกัน ถึงแม้เขาจะไม่ใช่นักดาบมืออาชีพ แต่วิชาดาบของเขาก็แข็งแกร่งพอที่จะเรียกได้ว่าเหนือกว่าวิชาดาบของหกวิถี

รองเท้าวาคริษฐ์ต์ดูเหมือนจะรู้ว่าข้างหน้าคือคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่ง มันจึงปล่อยให้หานเฉินสามารถควบคุมร่างกายได้อย่างอิสระเพื่อที่เขาจะได้ต่อสู้อย่างมีประสิทธิภาพ

ราชาเวหามีสีหน้าที่เปลี่ยนไป เมื่อเห็นวิชาดาบของหานเฉิน

สปีริตส่วนใหญ่ในเมืองเวหาเคยได้ยินเกี่ยวกับมือสังหารผู้เลื่องเลื่อง เขาถือเป็นมอนสเตอร์ที่ทรงพลังติดอันดับหนึ่งในสิบของตารางจัดอันดับแกนยืนระดับขั้นสุดยอด

แต่เขาแค่ขึ้นไปติดอันดับหนึ่งในสิบได้อย่างเฉียดฉิวเท่านั้น เมื่อเทียบกับราชาเวหาที่เคยขึ้นไปถึงอันดับที่หนึ่งมาแล้ว เขาก็ถือว่าด้อยกว่ามาก

ตอนนี้เมื่อเห็นราชาเวหาออกมาต่อสู้ด้วยตัวเอง อวี๋เมี่ยวและคนอื่นๆก็คิดว่าเขาคงจะสามารถฆ่ามือสังหารผู้เสื่อมเสียได้อย่างง่ายดาย แต่สถานการณ์ดูเหมือนจะไม่เป็นแบบนี้

มือสังหารผู้เสื่อมเสียและราชาเวหาต่อสู้กันอย่างสูสี ถึงราชาเวหาจะแข็งแกร่งอย่างไม่เชื่อ แต่มันก็ยากที่จะตัดสินได้ว่าฝ่ายไหนจะเป็นฝ่ายชนะ หานเฉินไม่ได้ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบแต่อย่างใด

“แปลกจริงๆ มือสังหารผู้เสื่อมเสียมักจะใช้พลังกำลังในการเอาชนะคู่ต่อสู้หนี เขาใช้วิชาดาบที่งดงามแบบนี้ได้อย่างไร?” เมื่อได้เห็นวิชาของหานครเฉิน บรรดาสปิริตจากตระกูลอวี๋ก็คิดว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ

ความแข็งแกร่งของมือสังหารผู้เสื่อมเสียนั้นมาจากร่างกายและพลังแห่ง
ความมืดเป็นหลัก ปรกติเขามักจะใช้พลังกำลังในการเอาชนะคู่ต่อสู้คล้าย
กับราชาเวหา แต่ที่แตกต่างกันก็คือเขาไม่ได้เก่งกาจอย่างสปีริตจักรพรรดิ
คนนี้

ตอนนี้เมื่อได้เห็นมือสังหารผู้เสื่อมเสียใช้วิชาดาบที่ยอดเยี่ยมต่อกรกับ
ราชาเวหา มันก็ยากที่จะเชื่อได้ว่าเป็นมือสังหารผู้เสื่อมเสียคนเดียวกับที่
พวกเขารู้จัก

“มันแปลกจริงๆนั่นแหละ วันนี้มีแต่เรื่องแปลกๆเกิดขึ้น” สปีริตจาก
ตระกูลอวีไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นได้

ขณะที่ดูการต่อสู้ สีหน้าของอวีเมื่อกี้ก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ ยิ่งเธอได้เห็นวิชา
ดาบของมือสังหารผู้เสื่อมเสียมากเท่าไร เธอก็คิดว่าคนๆนี้ไม่ใช่มือ
สังหารผู้เสื่อมเสียแต่เป็นห่านเขิน

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่ปักใจเชื่อว่ามันคือหายนะ 100% เพราะถ้ามัน
คือหายนะจริงๆ มันก็จะเป็นอะไรที่น่าตกใจมาก

นอกจากหายนะและราชาเวหาแล้ว การต่อสู้อื่นๆภายในเมืองได้หยุดลง
แล้ว ถึงแม้มอนสเตอร์จากทะเลทรายเพลิงสายลมจะเกลียดชังหายนะ
มากและวิ่งบุกเข้ามาในเมืองอย่างไม่ได้คิดอะไร แต่เมื่อยอดฝีมือของเมือง
เวหาเข้ามาขวางพวกมันเอาไว้ พวกมันก็รู้ตัวว่ามอนสเตอร์และสปิริตของ
เมืองแห่งนี้ก็แข็งแกร่งไม่ต่างอะไรไปจากพวกมัน ดังนั้นพวกมันจึงระงับ
ความโกรธของตัวเองและค่อยๆทยอยออกไปจากเมืองที่ละตัว ตอนนี้มี
มอนสเตอร์จากทะเลทรายเพลิงสายลมอีกไม่กี่ตัวเท่านั้นที่ยังหลงเหลืออยู่
ภายในเมือง

ขณะที่กำลังต่อสู้กับราชาเวหา หายนะก็สังเกตเห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งนี่
ไม่ใช่เรื่องดีสำหรับเขาเพราะถึงแม้วิชาดาบของเขาจะยอดเยี่ยมมากแค่ไหน
ไหน แต่เขาก็ไม่สามารถต่อกรกับทั้งเมืองได้

แถมเวลาในการแปลงร่างของเขาก็มีจำกัด เขาไม่สามารถอยู่ในร่างนี้ไปได้
ตลอด

และห่านเซ็นก็ไม่สามารถเอาชนะราชาเวหาได้ในเวลาอันสั้นเช่นกัน เขา
โชคดีมากแล้วที่ยังไม่เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ แต่ถึงอย่างนั้นตอนนี้มันก็สาย
เกินไปแล้วที่เขาจะถอนตัวจากการต่อสู้

ตอนนี้ห่านเซ็นมีแผนที่จะใช้วิญญาณอสูรที่ได้มาจากหมาป่าแห่งการ
ทำลายล้าง เนื่องจากเขาไม่สามารถคิดหาวิธีอื่นที่จะหนีออกไปจากที่นี่ได้

ห่านเซ็นลุกกลับขึ้นมาและพยายามที่จะวิ่งหนีไป แต่ทันทีที่เขาก้าวขา
ออกไป รองเท้าคริสตัลที่ยังติดอยู่กับเท้าของเขาก็ดึงเขากลับไปทาง
ปราสาทแก้วอีกครั้ง

“เวรเอ๋ย! ถึงแม้เจ้าของของแกจะอยู่ในนั้น แต่แกก็ควรจะห้ามใจเอาไว้ก่อน ทำไมแกถึงยังจะมุ่งหน้าต่อไปในสถานการณ์แบบนี้?” หานเซ็นรู้สึกแย่

แน่นอนว่ารองเท้านคริศาจไม่มีชีวิต ดังนั้นมันไม่สามารถได้ยินคำพูดของ หานเซ็นได้ มันยังคงพาเขากลับไปที่ปราสาทแก้ว

เมื่อเห็นว่าหานเซ็นยังกล้าวิ่งเข้ามา ราชาเวหาก็ขมวดคิ้ว เขาเตรียมตัวที่จะฆ่าหานเซ็น

แต่ทันใดนั้นเองจู่ๆเขาก็ได้ยินเสียงประตูเปิดออกทำให้สปีริตของเมืองเวหาต่างก็รู้สึกช็อค แม้แต่ราชาเวหาเองก็ช็อคเช่นกัน สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

หานเซ็นยังคงวิ่งไปข้างหน้าต่อ แต่เมื่อประตูของปราสาทถูกเปิดออก เขาก็ได้ยินเสียงที่แปลกประหลาดแต่คุ้นเคยดังขึ้นมา

“เต๊็บ! เต๊็บ! เต๊็บ!”

มันเป็นเสียงที่แปลกประหลาด แต่ห่านเซ็นจดจำเสียงนั้นได้เพราะว่ามันเป็นเสียงรอกเท้าคริสต์ลกระทบลงกับพื้นที่แข็ง และมันก็ฟังดูคล้ายคลึงกับเสียงของรอกเท้าที่ห่านเซ็นสวมใส่อยู่

ห่านเซ็นรู้สึกว่ารอกเท้าคริสต์ลนั้นดึงเขาเข้าไปในปราสาทด้วยความเร็วที่มากกว่าเดิม ขณะที่เสียงในปราสาทก็ดูเร็วขึ้นเช่นเดียวกัน

ตอนที่ 1610 ฝ่าวงล้อมเมืองเวหา

ก่อนที่ห่านเซ็นจะวิ่งเข้าไปในปราสาทแก้ว รองเท้าคริสตัลก็หลุดออกมาจากเท้าของเขาไปและลอยไปด้วยตัวเอง

มีรองเท้าอีกข้างลอยออกมาจากจากภายในปราสาท มันเป็นรองเท้าที่ดูเหมือนกันไม่มีผิด อันที่ห่านเซ็นได้สวมใส่นั้นเป็นรองเท้าข้างซ้าย ส่วนอันที่ออกมาจากปราสาทเป็นข้างขวา พวกมันเป็นคู่เดียวกัน

รองเท้าคริสตัลทั้ง 2 ข้างพบกันที่ประตูปราสาท หลังจากนั้นรองเท้าคู่นั้นก็เริ่มต้นรำรากับว่ามีนักเต้นล่องหนสวมใส่มันอยู่

แต่ตอนนี้เมื่อรองเท้าคริสตัลหลุดออกจากเท้าของห่านเซ็นไปแล้ว มันก็หมายความว่าเขาสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ เขาหันหลังกลับและวิ่งออกไปจากเมืองในทันทีโดยไม่เสียเวลาแม้แต่วินาทีเดียว

ไม่มีมอนสเตอร์จากทะเลทรายเพลิงสายลมหลงเหลืออยู่ในเมืองอีกแล้ว
ดังนั้นสปิริตและมอนสเตอร์ของเมืองเวหาจึงหันความสนใจไปที่ห่านเซิน
แทน ถึงแม้ราชาเวหาจะไม่ได้ไล่ล่าเขาด้วยตัวเอง แต่ห่านเซินก็ยังตกอยู่
ในอันตรายอยู่ดี

แต่ถึงจะอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ จิตใจของเขาก็ยังคงสงบนิ่ง ความคิดใน
ด้านลบไม่ได้ช่วยให้เขาออกไปจากสถานการณ์นี้ได้

ยิ่งตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายมากเท่าไร ความต้องการที่จะมีชีวิตรอด
ของเขาก็แรงกล้าขึ้นเท่านั้น

ขณะที่เห็นมอนสเตอร์และสปิริตทุกคนกำลังมุ่งหน้าเข้ามาหาเขา จิตใจ
ของห่านเซินก็ใสเหมือนกระจก ออราศาสตร์ตงเสวียนของเขามองเห็นทุก
การเคลื่อนไหวของศัตรู หลังจากนั้นห่านเซินก็เริ่มการแสดงที่น่าเหลือเชื่อ

มือสังหารผู้เสื่อมเสียปลดปล่อยพลังมหาศาลออกมาและใช้มันอย่างเป็นระบบ

มันไม่ใช่แค่ห่านเขีนเท่านั้นที่เข้าร่วมในการแสดงที่น่าเหลือเชื่อนี้ ยอดฝีมือของเมืองเวหา ก็มีส่วนร่วมในการแสดงนี้ด้วยเช่นกัน

เมืองแห่งนี้กลายเป็นกระดาน และทุกสิ่งทุกอย่างภายในก็เป็นเหมือนกับตัวหมากบนกระดาน นั่นคือจังหวะที่วิชาอย่างหมากล้อมสวรรค์จะได้เจิดฉายออกมา เขาสามารถควบคุมทั้งพลังของตัวเองและพลังของคนอื่น ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเหมือนกับตัวหมาก หรือแม้แต่พลังของศัตรูก็เป็นเหมือนกับเบี้ยของเขา

ความสามารถของศาสตร์ตงเสวียนนั้นทำให้เขาดูเหมือนกันเป็นพวกขี้โกง เขาสามารถเห็นจิตใจของศัตรูและอ่านการเคลื่อนไหวทุกอย่างได้

ยอดฝีมือของเมืองเวหาเข้ามาล้อมหานครเซินเอาไว้ แต่หานครเซินก็สังเกตได้
ว่าพวกเขาต่อสู้กันแบบตัวใครตัวมัน มันไม่ได้มีการประสานงานกันเป็น
ทีมแต่อย่างใด

พวกเขาไม่ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แถมในบางครั้งพวกเขายังเข้ามา
ขวางทางกันอีกด้วย

แต่ทางอวีเมียวไม่ได้เข้าร่วมการต่อสู้ด้วย เธอเพียงแค่ดูการต่อสู้อยู่
ห่างๆเท่านั้น หานครเซินนั้นดูไร้เทียมทานและเธอก็เห็นว่ายอดฝีมือจำนวน
มากไม่มีโอกาสจะหยุดเขาได้เลย

หานครเซินนั้นเหมือนกับปีศาจจอมเจ้าเล่ห์ของแท้ ทุกคนต่างก็ถูกเขา
หลอหลอก ความคิดและอารมณ์ที่พวกเขาแสดงออกมานั้นเป็นแค่เครื่องมือ
สำหรับหานครเซิน

หานครเซินเป็นเหมือนกับฝันร้ายของทุกคนในเมืองเวหา

“ราชาของข้า! ได้โปรดฆ่าศัตรูคนนี้ได้ด้วย”

ในที่สุดใครบางคนก็ขอให้ราชาเวหาลงมาฆ่าหানเซ็น พวกเขามีกันอยู่
จำนวนมาก แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถหยุดหานเซ็นได้ ซึ่งถ้ายัง
เป็นแบบนี้ต่อไปเขาก็ต้องหนีออกจากเมืองไปได้แน่ๆ

ราชาเวหาจึงมองไปที่หานเซ็นและต้องการจะเข้ามาต่อสู้ด้วยตัวเอง แต่
เขาไม่สามารถหาโอกาสจะทำแบบนี้ได้

มันไม่ใช่เพราะวิชาดาบของหานเซ็นแต่อย่างใด ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะการ
เคลื่อนไหวของเขา เขามักจะอยู่ข้างๆสปิริตตนหนึ่งเสมอทำให้ราชาเวหา
ไม่สามารถหาโอกาสโจมตีได้

“ถอยออกมาให้หมด!” ราชาเวหาพูดออกมา เขาต้องยอมรับว่ามีสิ่งहार
ผู้เสื่อมเสียเป็นคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งกว่าที่คิดเอาไว้ เขาไม่สามารถประมาทอีก

ฝ่ายได้อีกต่อไป ราชาวะหานั้นไม่สามารถหาโอกาสโจมตีได้ นอกซะจากว่า
เขาจะโจมตีใส่พวกเดียวกันเอง

ราชาวะหาไม่เคยเจอกับสถานการณ์แบบนี้มาก่อน เขาเคยเผชิญหน้ากับ
ศัตรูที่แข็งแกร่งมามากมายในอดีต แต่ไม่เคยมีครั้งไหนที่เหมือนกับตอนนี้

ถึงมอนสเตอร์และสปิริตของเมืองวะหาจะไม่ต้องการถอยไป แต่พวกเขาก็
ยังเคารพราชาวะหา พวกเขาทำตามคำสั่งและถอยออกไป แต่ละคนมอง
หามันขึ้นด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความโกรธ

พวกเขาทุกคนแม้จะโจมตีพร้อมๆกัน แต่ก็ยังไม่สามารถจัดการกับผู้บุกรุก
คนเดียวได้ มันเป็นเรื่องที่น่าอัปยศอย่างมาก

พวกเขาทุกคนเปิดทางทำให้ราชาวะหาได้ชกหมัดออกไป พลัง
มหาศาลรวบรวมอยู่ในหมัดของเขา มันไปถึงที่หอนั้นในชั่วพริบตา แต่

ห่านเชื้่นยั้งคังสงบ่ี้งเหมือนเชื้่นเคย และในจ้ังหะนั้ันห่านเชื้่นก็กว้ดแก่ว้ง
มีดแบกมิตีด้ว้การเคลื่อนไ้หะอย่างง่่ายๆ

และหลั้จจากั้ันนั้ันก็เหมือนกั้ับว่าท้องฟ้าถูกั้ตัดขาดเป็น 2 ท่อน พลั้งที่
รวบรวมอยู่ใ้ในหมั้ดของราชาเวหาสลายไป ห่านเชื้่นกระโดคั้ขึ้นไปใ้ใน
อากาศและลงไปยั้เ็นอยู่ที้เ็นอกประตู่เมือ่อง ขณะที้ราชาเวหาถอยหลั้งไปคั้รั้ง
กั้้าวกั้่อนที้จะตั้้งตัวได้

ทุกค่นใ้ในเมือ่องเวหาซั้้อคั้ไป พวกเขาไ้ไม่เคยเห้็นราชาเวหาถูกั้ทำให้กระเด็น
ถอยหลั้งมากั้่อน ถึงแม้จะคั้แค่คั้รั้งกั้้าวก็ตาม มันเป็นภาพที้ไ้มน่าเชื้

แต่หลั้จจากั้ันสิ่้งที้ไ้มน่าเชื้ยิ่งกว่ากั้ก็เกิด้ขึ้น ด้านนอกระตู่เมือ่องร่างกาย
ของมือ้สังหารผู้เลื้ือมเสื้หายไ้ไปและที้ยั้เ็นอยู่ตรงนั้ันก็เ็นคั้่มนุษย์ค่น
หนึ่เ็นที่นั้ัน

คนที่ยืนอยู่นั้นก็คือห่านเซ็น เขาไม่สามารถทนอยู่ในร่างของมือสังหารผู้
เสื่อมเสียได้อีกต่อไป ถ้าเขายังแปลงร่างต่อไป ร่างกายของเขาก็จะต้อง
แตกสลายแน่ๆ ดังนั้นเขาจึงจำเป็นต้องคืนร่างเดิม

ทุกคนในเมืองเวหาต่างก็ตกอยู่ในความซึ้งค คนที่ต่อสู้กับราชาเวหาอย่าง
สูสีนั้นเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น พวกเขาไม่สามารถทำใจยอมรับใน
เรื่องนี้ได้

“มันเป็นห่านเซ็นจริงๆด้วย!” อวีเมียวอุทานออกมา เธอเองก็คิดว่ามัน
อาจจะเป็นแบบนี้ แต่เธอพยายามห้ามตัวเองไม่ให้ปักใจเชื่อในเรื่องนั้น

มนุษย์ที่เธอไม่ได้สนใจอะไรนั้นสามารถต่อสู้กับยอดฝีมือจำนวนมากของ
เมืองเวหาได้อย่างง่ายดาย นอกจากนั้นเขายังสามารถหนีออกไปได้ทั้งๆที่
ถูกล้อมเอาไว้

“นี่ะหรือพลังของเมืองเวหา?” หานเซ็นหัวเราะและบินหายไปบนท้องฟ้า
เสียงหัวเราะของเขายังคงดังก้องอยู่ในใจของทุกคนที่นั่น